

www.platomania.nl

mania

6 maart 2024 - nr. 405 Het blad van/voor muzikliefhebbers

NORISKDISC

Jacob Collier

What's New

Bolis Pupul ***Letter to Yu***

Release date: 8 maart 2024

Label: Because Music / Virgin Music

Formats: CD / LP

Bleachers ***Bleachers***

Release date: 8 maart 2024

Label: Dirty Hit / Virgin Music

Formats: CD / 2LP (Clear White) / 2LP (Indie Only – Blue)

2LP (Clear White)

2LP (Indie Only – Blue)

COLOFON

Hoofredactie

Stef Mul

Redactie

Jorn van der Linde, Dick van Dijk,
Menno Borst, Stef Mul

Ontwerp en opmaak

Jenny Bakker, www.jennybakker.nl

Druk

Senefelder Misset BV

Medewerkers

Niels Achtereekte, Ronald Baden, Jos van den Berg, Rosanne de Boer, Frits Broekema, Ron Bulters, Stan Coldewijn, Erik Damen, Dennis Dekker, Fons Delemarre, Jan Doense, Henri Drost, Hermen Dijkstra, Jay Frelink, Luc van Gaans, Robin Ferdinand Groot, Barend Florijn, Kim Groenhof Tim Jansen, Albert Jonker, Dries Klontje, Stefan Koer, Wim Koevoet, Jasper Koot, Hans van der Maas, Paul Maas, Max Majorana, Remco Moonen, Erik Mundt, Godfried Nevels, Corné Ooijman, Bram Peeters, Marco van Ravenhorst, Linda Rettenwander, Koos Schulte, Emiel Schuurman, Peter Simmers, Jelle Teitsma, Sanne den Toom, Menno Valk, Louk Vanderschuren, Cees Visser, Danny Vinkes, Jurgen Vreugdenhil, Jan de Vries, Jeroen van der Vring, Peter van der Wijst, André de Waal, Wim Velderman, Michel Weber, Enno de Witt, Erwin Zijleman.

Adverteren?

Vraag naar de mogelijkheden.
Stuur een e-mail naar
redactie@platomania.nl

Adres

Utrechtsestraat 54-60, 1017 VP Amsterdam,
t.a.v.: Stef Mul
email: redactie@platomania.nl

Abonneren:

Wil je de Mania thuis ontvangen? Dat kan!
Abonneer je nu door 20,- over te maken voor 10 nummers van de Mania – er verschijnen jaarlijks 10 Mania's. Maak het bedrag over naar Plato Nederland IBAN NL67INGB0682214655 o.v.v. mania abonnement. Vergeet niet je naam en adres erbij te vermelden!
Voor Belgische lezers is het bedrag 30,- i.v.m. hogere portokosten.
IBAN NL67INGB0682214655
BIC INGBNL2A

Mania/Recordzine 406 verschijnt op 3 april 2024
Mania & Recordzine is een uitgave van de Mania i.s.m. Record Store Day

Mania & Recordzine 405

Beste lezer,

Het is altijd fijn om te merken dat de muziekindustrie weer op zijn volle toeren draait. Artiesten reizen rond, hebben zin (of misschien ook wat tegenzin) in interviews en mijn redactie ziet allerlei vette bands live, die ze vervolgens vol enthousiasme willen bespreken voor in dit blad! Het is dan ook weer een veelzijdig nummer geworden met veel albums uit verschillende genres. Mijn tip: lees ook over iets waar je misschien niet van verwacht dat het iets voor je is, want veel van de platen deze maand verraste ons positief! Ik wens jullie allemaal veel leesplezier,

Stef Mul

INHOUDSOPGAVE

P12 GRAND CRU

Kim Gordon

P18, 22 & 38 INTERVIEWS

O.a. Jason Lytle van Granddaddy

P20 VERGETEN MEESTERWERKEN

Selda Bağcan

P36 ON TOP OF THE BLUES

Tips uit het roots genre

P37 DE KRENTEN UIT DE POP

O.a. Katy Kirby

P43 GESBOT

O.a. Morpheus

P44 ACHTER DE SCHERMEN

Filmmaker Emiel Spoelder

P46 GEZIEN

O.a. Depeche Mode

P49 REISSUES

O.a. Ryo Fukui

P50 JORNS KWARTEEUWTJE

Air

P53 VINYL PAGINA

Pete Philly & Perquisite

P54 CLASSIC JAZZ VINYL

O.a. Astrud Gilberto

P58 DESERT ISLAND DISC

Weldon Irvine

P59 HIP HOP HISTORY

Boot Camp Click

P60 BOEKEN

O.a. Danny Willems' ARNO

P61 FILMS

O.a. Past Lives

P62 KLASSIEK

O.a. Reinoud van Mechelen

P65 BINNENKORT BINNEN

O.a. Khruangbin

Luistertrip: Faye Webster – Underdressed at the Symphony

Folk, R&B en hiphop. Je hoort ze niet vaak in één zin, laat staan op één plaat. Maar Faye Webster weet in haar fijne antipop geluid de belangrijkste onderdelen van deze genres te combineren tot iets unieks. Wat dan precies folk, r&b of hiphop is, ontdek je in de recensie!

Desert Island: Weldon Irvine – Young, Gifted and Broke

De naam Weldon Irvine zal niet direct bij iedere muziekliefhebber een belletje doen rinkelen, maar dat maakt deze in 2002 overleden toetsenist en componist niet minder invloedrijk. Zo was hij van 1966 tot begin jaren zeventig bandleider van niemand minder dan Nina Simone. Hoog tijd om even stil te staan bij deze bijzondere artiest!

20

31

Grand Cru: Kim Gordon – The Collective

We kennen haar natuurlijk als de bassiste van de legendarische noise-rockers Sonic Youth, waar ze voor een belangrijk deel verantwoordelijk was voor de compromisloze no-wave noise van die band. En op haar zeventigste heeft Gordon namelijk niets aan overtuigingskracht ingeboet...

12

58

L.A.B. - IV

Deze Nieuw-Zeelanders stonden zonder een fysiek album in Europa te hebben uitgebracht in een uitverkochte Paradiso. Het nieuwe album wordt nu gelukkig wel wereldwijd uitgebracht. En wij mochten ze ook nog eens interviewen! Het gesprek en de bespreking lees je in deze Mania.

JACOB COLLIER

Djesse Vol. 4

(Universal)

Jazz, prog-rock, 90's RnB, Britse hiphop, latin-pop, nu-metal, postpunk, folk, UK garage. Een prachtig lijstje aan genres, en een mooie greep uit de wegwijzing van de gemiddelde Plato winkel. Sommige artiesten maken het de winkelier nog wel eens lastig; waar zet je een artiest neer, wanneer deze tussen genres in balanceert? Of, erger nog, waar zet je een artiest neer als dat lijstje van zonet binnen één album wordt afgewerkt? Vijf jaar geleden bracht Jacob Collier het eerste deel van zijn Djesse serie uit, en deze maand verschijnt het vierde en laatste deel. In die vijf jaar heeft hij gepoogd om één groot album te maken, bestaande uit samenwerkingen met artiesten van over de hele wereld, om zo een reis te maken door de muziekgeschiedenis. Collier is een ongekend veelzijdige artiest; of het nou extatische poppunk is op "Welllll", of een tedere ballade op "Witness Me", op elke track klinkt hij als de juiste artiest voor het genre. Het resultaat is allesbehalve subtiel, maar dat is ook de kracht van Djesse Vol. 4. Geef jezelf over aan het muzikale genie van Jacob Collier, en laat je in 16 tracks meeslepen in een absolute muzikale wervelwind. (Jay Frelink)

NORISK DISC

THE LEGENDARY 2002 WILTERN THEATRE CONCERT,
FEATURING MANY DEEP CUTS FROM THE STONES' CATALOGUE

NOW AVAILABLE ON 3LP | 3LP BRONZE
2CD | 2CD+DVD | 2CD+BLURAY

GRACIE ABRAMS The Good Riddance Acoustic Shows

De Amerikaanse muzikante Gracie Abrams leverde vorig

jaar met Good Riddance een uitstekend album af met zowel folky songs als met songs die als indiepop kunnen worden bestempeld. Op The Good Riddance kon Gracie Abrams beschikken over de diensten van producer Aaron Dessner, maar desondanks bleef het album wat achter bij de grote albums in het genre. Dat het met het talent van Gracie Abrams wel goed zit laat ze ook op het podium horen en ook hier was Aaron Dessner van de partij. Het is vastgelegd op dit mooie tussendoortje. (Erwin Zijleman)

ANOTHER SKY Beach Day (Virgin)

Het was Another Sky, de rockband rond zangeres Catrin Vincent, al duidelijk menens op hun weidse debuut I Slept On The Floor uit

medio 2020. Beach Day is een zo mogelijk nog ambitieuzer poging om de frustratie en woede van de hedendaagse kosmopoliet klank te geven. Om er maar een oud cliché in te gooien; voor deze moeilijke tweede is Beach Day een ronduit bedrieglijke titel. Ga maar na: je kunt tijdens de eerste covid-zomer amper optreden, en een jaar later staat je opnamestudio annex repetitieruimte ineens onder water. De band verhult de frustratie en woede over de valse start allesbehalve, wat resulteert in nog puntiger, emotioneel gedreven songs. De opvallend androgyne falset van Vincent, flink vooraan in de mix, blijft het ankerpunt. Maar ook muzikaal zijn de 13 liedjes, die nergens boven de vier minuten klokken en de pompeuze riffs niet schuwen, de moeite waard. Voor fans van The Music (wie kent ze nog?), Mew, en de oude Radiohead. Hoogtepunten: Burn The Way, Psychopath, Death Of The Author. (Max Majorana)

LUISTERTRIP

ERIKA DE CASIER Still

(Beggars)

Erika de Casier heeft de afgelopen jaren een flinke cult following opgebouwd. Uiteraard op basis van haar albums Essential (2019) en Sensational uit 2021, ook heeft de 33-jarige Deense opgetreden op enkele van de grootste festivals ter wereld, geschreven voor K-popsterren (NewJeans), gezongen op gehypte dansnummers (Mura Masa, Shygirl) en samengewerkt met spraakmakende artiesten (DuaLipa, Blood Orange, Eartheater, etc.), maar zoals de titel van haar derde album luidt, is ze dezelfde oude Erika de Casier. Nog steeds. Haar eigenzinnige mix van weelderige elektronica en maanverlichte R&B, gekoppeld aan een talent voor het schrijven van liedjes die echt ergens over gaan, maken van Erika de Casier een bijzondere artiest. Op een sensuele manier weet ze over het moderne leven te zingen en rappen, waarbij ze voor het eerst anderen (They Hate Change, Shygirl, Blood Orange) produceert. Naast het gebruik van samples werkt ze op Still ook met live muzikanten, die de muziek nog meer laten ademen. Dat heeft geresulteerd in een album met haar meest expressieve nummers tot nu toe, zoals Lucky en Ice. (Erik Damen)

BIG BIG TRAIN 👍 **Likes Of Us** (Sony Music)

In 2021 overleed onverwachts en op veel te jonge leeftijd de lang zittende en gewaardeerde frontman en multi-talent (welk

instrument bespeelde hij niet?) David Longdon. Likes Of Us is de eerste plaat zonder hem en draagt daarmee de zware maar eervolle taak om verder te gaan en hem te eren. Aan de Italiaan Alberto Bravin (bekend van het legendarische PFM) om de vocalen op zich te nemen. Gelukkig verstaat de band de kwaliteit om soms minder dan meer te doen, wat zo'n emotionele plaat als deze ten goede komt. In plaats van volle orkestraties een enkele viool, een trompetje hier en een akoestische gitaar daar. Het maakt deze prog-band gegronder; meer zoals de oudste symfonische platen die mijn pa altijd luisterde toen ik jong was, in plaats van het overgeproduceerde geluid van nu. Big Big Train fans kunnen zich, ondanks het verlies van Longdon, verheugen op wederom een sterke plaat! (Stef Mul)

BORKNAGAR 👍 **Fall** (Sony Music)

De levensloop van metalbands vind ik altijd interessant om gade te slaan. In de loop der jaren verliezen ze vaak wat van hun

jeugdige ongeremdheid en woede naar alles en iedereen – de wilde haren, zo je wilt. Dan worden de versterkers plotseling wat minder opgevoerd en de grommen, gorgels en de gillende speenvarkens bij het grofvuil gezet. Alsof met de wijsheid ook de wil komt om eens wat te maken dat je ook met trots aan je moeder zou laten horen. Maar niet Borknagar. Zij gaan inmiddels al richting de 30 jaar aan furieuze black metal met symfonische grandeur en lijken geen enkele aanstalten te maken om gas terug te nemen. Dat betekent wederom 8 nummers op lengte waarbij er hooguit tijdens een klein intermezzootje ruimte is om adem te halen. Waar de teksten precies over gaan? Geen flauw idee, maar dat het geheel allemaal klinkt alsof Odin en Thor een paar paganistische duiveltjes de kop in timmeren staat buiten kijf. Persoonlijk moet ik nog altijd wennen aan de hooggalmende zang van ICS Vortex, en in die zin mis ik de tijden van Ulvers Garm, maar dat is natuurlijk een kwestie van smaak. (Stef Mul)

BLEACHERS 👍 **Bleachers** (Virgin)

Bleachers is de band van de Amerikaanse muzikant Jack Antonoff, die dankzij zijn werk voor onder andere Taylor Swift, Lana Del Rey en Lorde behoort

tot de meest gevraagde producers van dit moment. Gelukkig heeft hij ook nog tijd voor zijn eigen band, want het werk van Bleachers liet de afgelopen jaren een stijgende lijn horen. Die lijn wordt doorgetrokken op het titelloze vierde album van de band. Jack Antonoff maakte op de vorige albums van Bleachers geen geheim voor zijn bewondering voor een aantal groten uit de Amerikaanse rockmuziek, onder wie zijn jeugdheld Bruce Springsteen, en ook het nieuwe album van Bleachers citeert stevig uit een aantal decennia Amerikaanse rockmuziek. Van een topproducer als Jack Antonoff mag je verwachten dat het album uitstekend klinkt, maar het nieuwe album van Bleachers is in muzikaal opzicht nog wat interessanter dan zijn voorgangers en laat nog maar eens horen dat Jack Antonoff niet alleen een groot producer is, maar ook een prima muzikant. (Erwin Zijleman)

BLUAI 👍 **Save It For Later** (News)

Vorig jaar hoorden we met Rosa Butsi, Noa Lee en Kids With Buns al een paar ijzersterke female-fronted uit België komen en aan dat rijtje kan je

BLUAI zonder twijfel toevoegen. Ze schitterden al op de gigantische schermen op Times Square als onderdeel van een massale campagne die pleit voor meer vrouwen in de muziek en nu openen ze hun langspeler-rekening met de heerlijke Americana My Kinda Woman. Let op het scherpe, snauwende bluesgitaarwerk. De stem van Catherine Smet, met af en toe een heerlijke snik, zou bovendien niet misstaan in de Gran Ole Opry of een van de andere legendarische countryhuizen van Nashville. Pedal steele en akoestisch getokkel zijn nooit ver weg, zoals op de ballad Ceiling Stars. Op Better, I Swear klinkt BLUAI zelfs in een verre verte als een stripped-down Kate Bush. Op de laatste nummers bijt de band nog wat meer van zich af en word enige kakofonie niet geschuwd, om uiteindelijk vederzacht af te sluiten met het sfeervolle Save It For Later. Een debuut om U tegen te zeggen! (Stef Mul)

BULLION
Affection
(*Ghostly International*)

Het vierde soloalbum van de Britse Nathan Jenkins, ook wel Bullion, is een verrassende luisterervaring. Met een geluid dat je alternatief,

elektronisch en eclectisch kan noemen en bij vlagen lijkt op dat van Beck, weet Bullion genres naadloos te combineren. Van country invloeden in World Train tot 80's vibes in Cavalier, het album blijkt een ware ontdekkingsreis. Onbekend met zijn werk als muzikant, bleek ik wel zijn werk als producer voor artiesten als Ben Howard en Carly Rae Jepsen te kennen. Zijn veelzijdige stijl en dromerige vocalen hebben me aangenaam verrast. De vrolijke sfeer van het album wisselt af met rust, zoals in het betoverende 40 Waves. De albumcover doet denken aan het werk van de surrealistische schilder René Magritte en geeft een hint over de fantasierijke reis die je te wachten staat zodra je op 'play' drukt. Affection is absoluut een aanrader voor liefhebbers van vernieuwende en grensverleggende muziek. (Sanne Den Toom)

CAPE SLEEP
Video Days
(*Snowstar*)

Cape Sleep is de nieuwe band rondom Kim Janssen, multi-instrumentalist, die we kennen van een aantal solo albums en zijn werk

bij The Black Atlantic. Met Cape Sleep wil hij weg van het imago van een singer/songwriter en weer onderdeel zijn van een echte band. Ondanks een keur van gast artiesten, onder wie harpist Remy van Kesteren, is dat op dit debuut ook helemaal geslaagd. Nummers als Telephone en I Want To Be Your Friend hebben ontegenzeggelijk een zeer prettige poppy inslag, en excelleren tegelijk in fraaie arrangementen en vooral in uitstekende songwriting. Beduidend minder extravert dan bijvoorbeeld een Jett Rebel, iemand die stilistisch nog wel een aanknopingspunt is, en tegelijkertijd toch laagdrempelig genoeg om helemaal in mee te gaan. Het debuut van een band, die eigenlijk al lang mee draait, maar daardoor wel vakmanschap en frisheid weet te combineren. (Jurgen Vreugdenhil)

LUISTERTRIP

EARL SWEATSHIRT & THE ALCHEMIST
Voire Dire
(*Warner*)

Earl Sweatshirt is al jaren een van de aanvoerders van de hiphop avant-garde. Waar hiphop in de mainstream steeds meer prioriteit is gaan geven aan de beats, kiest menig underground act voor de teksten. Woordkunst neemt de overhand en de muziek verdwijnt steeds meer naar de achtergrond. Sterker nog, tegenwoordig bevatten de beats nog amper drums, of soms zelfs helemaal niet. Earl Sweatshirt hoort thuis in die laatste categorie, en op Voire Dire maakt hij het verschil. Samen met producer The Alchemist presenteert hij een geluid omgeven van abstractie, met als gevolg een van de meest unieke hiphop platen van het afgelopen jaar. Voire Dire is subtiel en delicaat; een 25 minuten durend haute cuisine proeflokaal met het allerbeste van beide artiesten. Deze plaat laat zien waar experimentele hiphop toe in staat is. Na lang wachten nu eindelijk op vinyl en cd te krijgen. (Jay Frelink)

KIM GORDON
The Collective
(Beggars)

We kennen haar natuurlijk als de bassiste van de legendarische noise-rockers Sonic Youth. Dat we Sonic Youth noemen is niet alleen om Kim Gordon te introduceren (alsof dat nog nodig is), maar ook omdat ze voor een belangrijk deel verantwoordelijk was voor de compromisloze no-wave noise van die band. Dat hoorden we vijf jaar geleden op haar solo-debuut *No Home Record* en dat blijkt op *The Collective* nog iets meer. Op haar zeventigste heeft Gordon namelijk niets aan overtuigingskracht ingeboet. Waar bij Sonic Youth de noise uit gitaren kwam, gebruikt ze op haar solo-werk vooral elektronica – al zijn de luide gitaren zeker niet uit beeld verdwenen. Over die dissonante elektronische achtergrond declameert Gordon haar geëngageerde teksten, over bijvoorbeeld materialisme (*Bye Bye, Shelf Warmer*) en feminisme (*I'm A Man*), met de van haar bekende verontrustende toon. Geen lichte kost, maar daarom in muzikaal opzicht des te interessanter. Misschien is dat wel de silver lining van het uiteenvallen van Sonic Youth: dat Kim Gordon de gelegenheid kreeg om solo een kant op te gaan die met die band onwaarschijnlijk was geweest, maar die er zich wat urgentie en zeggingskracht betreft moeiteloos mee kan meten. (Louk Vanderschuren)

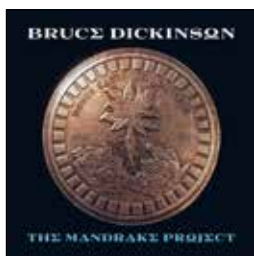

DEAD POET SOCIETY 👍

Fission (PIAS)

Fuzzy but catchy: het tweede album van Dead Poet Society begint eigenlijk zoals we van hun gewend zijn. Met een heerlijk stop-start

riffje etaleert het kwartet uit Boston meteen hun zelfverzekerde geluid, ook al verhaalt een groot deel van FISSION over de zoektocht naar zingeving en identiteit – en alle te overkomen hobbels die bij ieders pad horen. De loodzware basgitaar van Nick Taylor voert veel van de nummers aan en daarom is de ruige muziek toch enorm groovy en dansbaar. De falsetto van zanger Jack Underkofler draagt verder bij aan het lekker weg luisterende geheel. Bovendien lijken de nummers wat minder op elkaar, een euvel waar de voorganger soms een beetje last van had. Met nummer zoals Uto, 81 Tonnes en KOET toont de band enorm te zijn gegroeid qua songwriting. Dead Poet Society is niet langer enkel een sterke Royal Blood kloon maar een volwassen band met een eigen smoel! (Stef Mul)

BRUCE DICKINSON 👍

The Mandrake Project (BMG)

Bruce Dickinson is terug als soloartiest! En niet zomaar: het is een heus multimediaal project, waarbij de zanger een stripuniversum bedacht.

Geschreven door Tony Lee en geïllustreerd door Staz Johnson zal in 12 delen verschijnen, het bijbehorende album komt nu al uit. Natuurlijk gaat het om duistere thema's, zoals duivelse afspraken, ondergrondse machten en een occult genie. De muziek, het eerste nieuwe materiaal van de Iron Maiden frontman sinds 2005, klinkt als de ideale soundtrack voor zulke heerlijke cult: het is grotesk, het is heavy, het is metal! Maar het belangrijkste is dat Bruce Dickinson nog altijd alleraardigst galmt. De rest van de band, bestaande uit gitarist Roy Z, drummer Dave Moreno, bassist Tanya O'Callaghan en keyboardmaestro Mistheria, speelt eveneens alsof hun leven ervan afhangt. Dat wordt smullen als alle strips straks stuk voor stuk uitkomen! (Stef Mul)

DONNA BLUE 👍

In The Realm Of Love (Snowstar)

Het echtpaar duo Donna Blue debuteerde, na een flink aantal eigen beheer nummers, zeer sterk in 2022 met de LP Dark Roses, waarop een

onweersstaanbare mix te vinden was van Franse Yé Yé en een flinke dosis Lee Hazlewood, al dan niet met Nancy Sinatra. Die creatieve put was nog lang niet gedempt, aangezien we ze op Into The Realm Of Love opnieuw in zwart/wit op ons af zien komen, aan de donkere kant van de straat, met de Eiffeltoren op de achtergrond. Wat hen vooral onderscheidt van de gemiddelde retro band is het uitstekende songmateriaal, en de zelfreflectie om hun sound nooit tot een pastiche te doen verwaaien. Zowel in het Frans als in het Engels, en de fraaie echo-productie doet de rest. Geen copycats, maar juist een waardige opvolger van Nancy & Lee en Serge & Jane. (Jurgen Vreugdenhil)

DOODSEKADER

Year Two

De opvolger van het in 2022 verschenen Year One gaat verder waar dat album ophield. Genres

worden verder opgerekt en gemengd tot een album van extremen. Een sonisch slagveld als The Sheer Horror Of The Human Condition tot aan het lieflijke Pastel. Een compleet en smaakvol palet aan uitersten wordt samengebracht tot een zeer volwassen en uiterst interessant album wat fans van de vorige twee albums moeiteloos kunnen aanschaffen. (Emiel Schuurman)

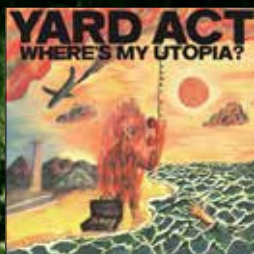

DRY CLEANING 👍

Boundary Road Snacks And Drinks (V2)

De afgelopen drie jaar heeft Dry Cleaning zich geprofileerd als een van postpunks meest unieke acts. Centraal

staan de volkomen bizarre teksten van Florence Shaw, uitgesproken door een stem droger dan een kamerdebat, versierd met muziek die doet denken aan het beste van The Fall. De band kent slechts twee albums, die beide binnen dat plaatje passen. Maar, let op! Dry Cleaning produceert ook ijzersterke EPs, waarvan de eerste twee nu voor het eerst samen op vinyl worden uitgebracht. Het concept Dry Cleaning staat op deze EPs nog in de

YARD ACT
Who's My Utopia
(Universal)

Het tweede album van Yard Act verschijnt twee jaar na het debuut, *The Overload*. De band uit Leeds, Engeland heeft zich ontwikkeld. Was het debuut nog vrij eenvormig. Niet saai, dat nooit, maar wat minder experimenteel dan deze opvolger. De invloeden zijn steeds duidelijker te herkennen, en variëren van jaren negentig hiphop, Afrikaanse ritmes, blues, jazz, rock en natuurlijk ook pop tot spoken word. Er zijn nu ook wat meer effecten. Werd het debuut meer gekenmerkt door gitaar, bas en drums, is de productie nu ruimer en breder. Zanger James Smith zingzegt zich door alles wat de rest van de drie bandleden op hem afvuren en maakt zich druk over vakanties in Blackpool tot de ongelijkheid in de wereld. Hij doet dit echter op een landerige manier, met een flinke dosis humor. Het is een gelaagd en een geslaagd album, dat de naam van de band in lijstjes nog weer vaker zal doen terugkeren. Als je wilt weten hoe Yard Act denkt over de wereld moet je gewoon luisteren. Je hoort het allemaal terug. Smith heeft het over zijn droombaan en maakt zich geen illusies over de stand van zaken in de wereld. Fijne opvolger. (Erik Mundt)

kinderschoenen; de gitaren zijn wat agressiever, de teksten nog wat bizarder, maar de liedjes net zo catchy. Waar het avontuur op de albums vaak verruild wordt voor consistentie, is op deze twee EPs genoeg experiment te horen. Bovendien staat Dry Cleanings beste werk stiekem gewoon op deze twee EPs. Niet te missen dus. (Jay Frelink)

NILS FRAHM 🍷

Day (Leiter)

Een productieve jongen, die Nils Frahm. De geluidskunstenaar die vele stijlen beheerst, koos voor deze plaat in de zomer van 2022

voor eenzame afzondering met alleen een piano in zijn studio. Na het in 2020 uitgebrachte trippin' with Nils Frahm, waarbij nog koos voor veel elektronische beats en rollende baslijnen, volgde het drie uur durende epos Music for Animals. En daar waar we op deze albums die veelzijdigheid aan muzikale talenten nog hoorden, gaat het bij dit album Day om pianomuziek. Rustige composities, ideaal voor een zondagochtend. Geen dansschoentjes nu dus, maar lekker met de koptelefoon op een rustmomentje met Nils creëren. Wel jammer dat het maar zes liedjes zijn, maar indien je dan nog niet voldoende zen bent, is daar de repeatknop. (Jasper Koot)

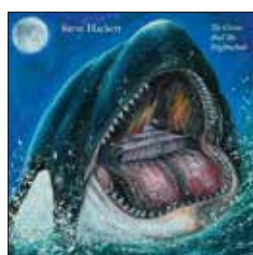
AMARO FREITAS 🍷

YY (Psychic Hotline)

YY is de titel van het recente album van Amaro Freitas, een Braziliaanse muzikant die op geheel eigen en overtuigende wijze zijn betrokkenheid

bij zijn roots (de aarde en zijn voorvaderen) voor ons vertolkt. Op YY geen soepel swingende, heupbewegingen stimulerende muziek, maar een trektocht door de ondoordringbare Braziliaanse jungle. In Viva Naná zingen vogels en zoemen insecten, terwijl het oerwoud kraakt en ritselt. Of horen we Mapinguari, de harige reus met één oog en een bek ter hoogte van zijn navel, die rondstruint op zoek naar voedsel? Dreiging (beukende piano en geram op metalen platen) overheerst in Dança dos Martelos. Misschien vertolken zij wel het verontrustende geluid van 'de beschaving', die traditionele geesten en waarden bedreigt... Freitas schotelt ons een keur aan muzikanten uit diverse internationale centra

van de jazz voor. Fluitist Shabaka Hutchings (Londen), harpser Brandee Younger (New York City), bassist Aniel Someillan (afkomstig uit Cuba) en uit Chicago gitarist Jeff Parker en drummer Hamid Drake. Topnummer is het meeslepende titelnummer YY, waarin natuur en cultuur organisch samensmelten. (Fons Delemarre)

STEVE HACKETT 🍷

The Circus and the Nightwhale (Sony)

Hackett, ooit de gitarist van Genesis, heeft inmiddels een lange en zeer veelzijdige carrière opgebouwd. Dit is

maar liefst zijn dertigste soloalbum, waarop de 74-jarige Hackett laat horen dat hij nog steeds bij de top hoort en nog steeds probeert zichzelf en zijn fans uit te dagen met een niet aflatende vernieuwingsdrang. Op dit album hanteert Steve een zeer breed muzikaal palet, waarin talrijke muziekstijlen naadloos in elkaar overgaan. Het ene moment hoor je een jaren '50 jazz ballad, het volgende moment een stukje heavy metal met een gierende gitaar. Bij zo'n concept dreigt het gevaar dat je een soort muzikale hutsput krijgt, die je snel afzet. Maar dat is hier zeker niet het geval. Ook al is dit misschien wel het meest eclectische album uit 's mans carrière, Hackett smeedt alles prachtig tot één geheel, waarbij het ene stuk naadloos overgaat in het andere. Het maakt dat je dit conceptalbum ademloos in één keer af luistert. (Jos van den Berg)

HURRAY FOR THE 🍷

RIFF RAFF The Past Is Still Alive (Warner)

De eerste drie albums van Hurray For The Riff Raff deden niet heel veel, maar sindsdien steekt de band rond boegbeeld

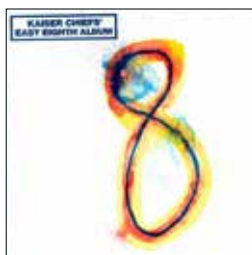
Alynda Segarra in een blakende vorm. De band uit New Orleans verwerkte in eerste instantie vooral invloeden uit de Amerikaanse rootsmuziek in haar songs, maar koos op haar vorige album Life On Earth voor een veel elektronischer en ook meer rock georiënteerd geluid. Op het wederom door Brad Cook geproduceerde The Past Is Still Alive keert de band rond Alynda Segarra, bijgestaan door een imposant aantal gastmuzikanten van naam en faam, weer voor veel meer invloeden uit de Amerikaanse rootsmuziek, al kleurt Hurray For The Riff Raff ook op haar negende album graag

buiten de lijntjes. In muzikaal opzicht klinkt het allemaal geweldig en Alynda Segarra blijft een uitstekende zangeres. Hurray For The Riff Raff laat op The Past Is Still Alive horen dat het inmiddels een grote band is. (Erwin Zijleman)

ANJA HUWE **Codes**

Anja Huwe, voormalige frontvrouw van de legendarische post-punkband Xmal Deutschland, maakt na jaren van afwezigheid haar comeback met het album "Codes". In samenwerking met producer Mona Mur en voormalig Xmal Deutschland-gitariste Manuela Rickers verkennen ze duistere thema's zoals angst, pijn, verlies en eenzaamheid, maar ook schoonheid, verlangen en hoop. Op dit album vind je naast energieke postpunk en synthwave ook hypnotiserende elektronische geluiden dat de oude post-punk stijl in een modern, soms rustiger jasje steekt. (Kim Groenhof)

KAISER CHIEFS **Kaiser Chiefs' Easy Eighth Album (V2)**

Met dank aan opwindende liedjes als Everyday I Love You Less and Less en I Predict a Riot was het in 2005 heel cool om fan te zijn van Kaiser Chiefs. Die status hebben de Britten al enige tijd niet meer. Vanwege een commerciële koers en, eerlijk is eerlijk, wat mindere platen, is de band uit Leeds steeds verder uit beeld verdwenen. Met Kaiser Chiefs' Easy Eighth Album probeert de band het verloren terrein te herwinnen. Dat lukt aardig. Die synthesizer blijft wennen, maar het vijftal laat horen nog steeds een puntig popliedje te kunnen schrijven. Luister maar eens naar Beautiful Girl (met een heerlijk lalala-koortje). Speciale vermelding verdient ook het dansbare Feeling Allright dat een samenwerking is met Nile Rodgers. Een wederopstanding is het misschien niet, maar dit is wel de beste plaat van Kaiser Chiefs sinds Education, Education, Education & War uit 2014 en een lange neus naar iedereen die de band al had afgeschreven. (Peter van der Wijst)

LUISTERTRIP

GRANDADDY **Blu Wav** **(Suburban)**

Grandaddy heeft het zesde album uitgebracht. Wat blijkt? Blu Wav is steengoed. Ietwat vervreemdende teksten worden overheerlijk gecombineerd met melancholische liedjes en die, o zo herkenbare, stapelvocalen. De liedjes op dit album hebben stuk voor stuk een rustige, relaxte vibe. Grandaddy-brein Jason Lytle vertelt dat de natuur daarbij als inspiratie heeft gediend. "Buiten is altijd belangrijk voor me geweest. Dit keer was dat meer dan ooit zo." Luister naar de liedjes en je danst bijna het huis uit. Logisch ook, want zeven van de dertien nummers zijn walsen. Een rustige, zachte zangpartij die voelt als een bries. Pianoriedels en pedal steel-partijen die prikken als zonnestralen. Een countryachtige akoestische gitaarpartij die ruist als wiegende, met vers blad gevulde, boomtakken. Dat alles wordt door de maker een eenduidig totaalconcept genoemd. Eentje die letterlijk refereert aan bluegrass (BLU) en aan new wave (WAV). Of je dat letterlijk terug hoort? Nee hoor. Het is gewoon een typisch Grandaddy-album. Gevuld met briljante, sfeervolle songs die de speakers uitzweven en recht in het hart terechtkomen. (Dennis Dekker)

Een gesprek met Jason Lytle
over het nieuwe Grandaddy album.

(Door: Dennis Dekker)

De Zoom-verbinding snort, de minuten tikken weg. Maar de camera van het computerscherm op het tafeltje in de woning van de man in Modesto, Californië blijft uit en mijn laptopscherm blijft dus zwart. Ik luister nog maar een keer naar een trits fraaie nieuwe Granddaddy-nummers zoals Cabin In My Mind. En Jukebox App. En You're Going To Be Fine And I'm Going To Hell. ineens beweegt er wat op mijn scherm. "Hé man! Sorry dat ik iets later ben. We moeten snel praten, ik heb over een klein kwartiertje alweer een ander online gesprek." Jason Lytle lacht me toe en gaat er eens goed voor zitten.

Of de illustere Granddaddy-frontman nog altijd een aversie heeft tegen interviews? Hij grijnst. "Nee, ik weet inmiddels dat het erbij hoort. Dit gebeurde niet expres. Echt niet. Ik vind het tegenwoordig juist wel oké om te praten over muziek. We gaan niet toeren om dit album te promoten. Er zit dus geen extra reden achter deze gesprekjes.

Dit interview kan dus puur over de muziek gaan. Heel eerlijk? Dat vind ik toch het leukste."

Het nieuwe Granddaddy-album *Blu Wav* is een half jaar geleden al voltooid. Maar het was de afgelopen maanden ook heerlijk om even bij 'die materie' weg te zijn, aldus de maker. Jason werkte aan het artwork, aan andere muzikale projecten, maar hij was ook vaak buiten. Lekker niets doen. Genieten van de natuur. Van een wandeling of een fietsritje. Want zonder buiten, zou hij nooit binnen in zijn studio kunnen zijn. Zou hij nooit achter de computer kunnen zitten om te werken aan zijn prachtige, karakteristieke knutselmuziek. "Buiten en binnen moeten in evenwicht zijn. Al was het alleen al omdat ik dán het beste muzikale resultaat kan afleveren.

Muzikant zijn is toch een baan, dat wil ik dus ook serieus doen." Of hij de muziek niet als uit de hand gelopen hobby beschouwt? Jason schudt ontkennend. "Als ik muziek maken als hobby zou zien, dan was het eindresultaat veel slechter. Ik ben er veel te perfectionistisch voor om componeren als slechts een hobby te zien."

In 2021 kreeg hij de eerste ideeën voor dit album. "Soms is dat een zinnetje, dan weer een muzikaal themaatje. Een week geleden kwam ik zo'n notitieboekje tegen. Daarin stond ook dat ik de deadline van augustus 2022 had gesteld om dit album te releasen. Tja, dát is niet helemaal gelukt." Om meerdere redenen, trouwens. Zo was hij door de dood van bandlid Kevin Garcia (in 2017) lange tijd tot weinig in staat. Erg tragisch, want Granddaddy had net *Last Place* uitgebracht. Ze zouden als band met dat nieuwe materiaal gaan toeren en toen kwam in-

eens dit vreselijke nieuws. De concertreeks werd dus direct afgeblazen. Vervolgens bleef het stil en kwam corona om de hoek kijken. Om de verveling tegen te gaan, nam Jason een piano-variant van het Granddaddy-album *The Sophtware Slump* op. "Daarna werd *Sumday* heruitgegeven, dus ging mijn aandacht daar

naar uit. Van uitwerken van ideeën voor een nieuw album kwam tot in 2021 maar heel weinig terecht." Sindsdien werkte hij echter hard aan de voltooiing van deze Granddaddy-plaat. Voor het eerst speelde hij alle instrumenten zelf in. Op de pedal steel-partijen na. Die zijn door Max Hart verzorgd.

Nu, ruim een half jaar na zijn nieuw gestelde deadline van

augustus 2023, ligt dat zesde studioalbum eindelijk fysiek in de winkels. Jason vertelt dat 'buiten in het algemeen en natuur in het bijzonder', meer dan ooit als inspiratiebronnen dienden.

Of hij nog bezig is, met wat de vele ontvangers van zijn muziek vinden? Hij geeft een eerlijk antwoord.

"Gisteren dacht ik er ineens aan. Ik werd er gewoon een beetje zenuwachtig van. De punkrock-achtige 'I don't give a shit-attitude' ligt lang achter me. Heel eerlijk? Ik zou het erg leuk vinden als mensen *Blu Wav* erg leuk vinden."

De 15 minuten zijn ruimschoots voorbij. Toch moet er nog een laatste prangende vraag gesteld worden. Jason Lytle meldde in het verleden namelijk zo ongeveer bij elke release dat dat 'hoogstwaarschijnlijk het laatste Granddaddy-album ooit zou zijn'.

Of *Blu Wav* dan echt het laatste Granddaddy-album is? Jason lacht. "Ik wijk af van dat antwoord en zeg 'nee' tegen je. Sterker nog: ik ben al nieuwe nummers aan het schrijven. Als dat Granddaddy-album af is, dan spreek ik je graag weer. Hopelijk bel ik dan wel op tijd in. Hahaha..."

"De punkrock-achtige

'I don't give a shit-attitude'

ligt lang achter me."

L.A.B. 👍

VI

(Loop Recording)

Reggae-formatie L.A.B. brengt de Nieuw-Zeelands zomer naar het koude Nederland dat snakt naar zonnestralen. De groep kreeg in coronatijd

internationale bekendheid, maar het duurde tot oktober 2023 voor ze naar ons continent konden komen. Sinds de oprichting in 2016 hebben de kiwi's, zoals Nieuw-Zeelanders in de volksmond heten, elk jaar een album uitgebracht. Voor deze plaat hebben ze twee jaar uitgetrokken. 'We zijn dan ook heel trots op het resultaat', zei Joel Shadbolt in een interview. De songs zijn catchy en levendig. L.A.B. heeft een internationale sound en mixt reggae met soul, r&b, funk, rock en pop. Veel invloeden van de inheemse Maori-muziekcultuur zijn helaas niet te vinden. Dit zou de groep een uniek geluid hebben gegeven. Bij de bekende reggae-formatie Herbs uit Nieuw-Zeeland die ooit in Bob Marleys voorprogramma optrad, hoor je iets meer terug van de Maori-muziekcultuur en -taal, maar hier is er vooral voor een internationale sound gekozen. Het zorgt er wel voor dat ze moeiteloos een Paradiso uitverkopen! (Rosanne de Boer)

LEFTO EARLY BIRD 👍

Motherless Father

(News)

De Brusselse Lefto Early Bird (FKA Lefto) is eigenlijk al een oude rot in de jazz en hiphop scene. Als buitengewoon veelzijdige DJ speelde

hij legendarische sets op bijvoorbeeld het vooruitstrevende Amsterdamse Appelsap festival, waarin hij moeiteloos van hiphop naar jazz naar electro mixt. Hij is daarmee een van de laatste die het vak nog benadert als curator, in plaats van crowd pleaser: je gaat naar zijn optredens om te ontdekken, om kleine kijkjes te krijgen in wat in de toekomst hip zal worden. Op eenzelfde wijze schitteren zijn albums van de variatie en het futurisme. Ongrijpbaar is zijn geluid: van een emotioneel, door een jazzy piano en therapeutisch gezang gedreven openingsnummer, hemelse geluidslandschappen en poëtische referenties aan Coltrane en Space Is The Place op Love Supreme, futuristische electrojazz op het nummer met Simbad en de ambient outro's. Dit is een meesterwerkje om in weg te drijven. (Stef Mul)

Vergeeten meesterwerken

In de serie vergeeten meesterwerken duiken we in de diepste krotten van de popmuziek. Totaal vergeeten prachtplaatjes uit onverwachte hoek, opgedoken uit de donkerste hoeken van de kringloopwinkel.

SELDA BAGCAN - SELDA (1976)

Bij de afdeling Vergeeten Meesterwerken van uw favoriete periodiek bestaan geen grenzen, dus deze keer de volle aandacht voor de geweldige Selda Bagcan, geboren in het Turkse Muğla in 1948 en haar roots altijd trouw gebleven. Begonnen als folkzangeres, met een behoorlijk politieke boodschap, bracht haar dit ook met enige regelmaat achter de tralies na de militaire coup van 1980. Niet dat ze haar de mond konden snoeren, want tot op de dag van vandaag is ze zeer actief. In 1976 bracht ze echter het meesterwerk Selda uit, diepgeworteld in de Turkse folktraditie, maar voorzien van een potje fuzz gitaren en psychedelica waar ze in diverse hippe Westerse steden nog wel even van schrikken. En hoewel we de tekst van Yaz Gazeteci niet verstaan, kan de felheid en het venijn waarmee ze de woorden richting microfoon spuwt niemand ontkennen. Diverse malen heruitgebracht en uw aandacht meer dan waard. (Jurgen Vreugdenhil)

MOLLY LEWIS

On The Lips

(Jagjaguar)

Probeer je als jonge vrouwelijke singer-songwriter momenteel maar eens te onderscheiden van de talloze concurrenten. De

van oorsprong Australische maar tegenwoordig vanuit Los Angeles opererende Molly Lewis doet het met haar debuutalbum *On The Lips*. Molly Lewis beschikt namelijk over een bijzonder wapen, waardoor haar muziek behoorlijk uniek klinkt. Op *On The Lips* zingt ze hier en daar wat, maar het grootste deel van de tijd horen we een fluitende Molly Lewis. Nu is kunstfluiten over het algemeen genomen geen aanbeveling en bijna een garantie voor kitsch, maar op het debuutalbum van Molly Lewis pakt het verrassend goed uit. *On The Lips* is vooral gevuld met zweele klanken, die beelden van broeierige nachtclubs op het netvlies toveren. *On The Lips* is deels jazzy en deels soulvol en past in muzikaal opzicht verrassend goed bij het inderdaad fraaie fluiten van Molly Lewis, die stiekem de fantasie prikkelt met haar unieke geluid. (Erwin Zijleman)

THE LIBERTINES

All Quiet on the Eastern Esplanade

(Virgin)

Toen de Britse garageband The Libertines in 2015 hun album *Anthems For Doomed Youth* uitbrachten, was het hun derde plaat

in 11 jaar. Met het uitbrengen van dit vierde album waren negen jaren gemoeid. Na het uitbrengen van de single *Run, Run* eind 2023 was er door liefhebbers dan ook reikhalzend naar uitgekeken. De warmbloedige song was opgenomen in Jamaica en voorman Pete Doherty, jarenlang het enfant terrible van de band vanwege zijn onvoorspelbaar gedrag en overmatig drugsgebruik, dook vervolgens met de overige drie bandleden de studio in te Margate, Kent. Dimitri Tikovoï (producer van o.a. Placebo en Purple Disco Machine) registreerde de songs, geschreven door alle vier bandleden met als resultaat een uiterst aangename warm klinkende lp. De hoer is wat dat betreft perfect in overeenstemming met de muziek! Geniet van het zweele *Mustangs*, het schitterende *Night Of The Hunter* met een klassiek intro, of het trage *Man With The Melody*. Veel brengt de band niet uit, maar wát ze uitbrengen is fantastisch. Een aanrader! (Koos Schulte)

LUISTERTRIP

TANGK

IDLES

Tangk

(PIAS)

Het nieuwe album van Idles, hun vijfde, verschijnt drie jaar na het vorige. De vijf muzikanten van de Britse band, sinds 2009 bij elkaar, zijn zich volop aan het ontwikkelen. Zowel muzikaal, als mentaal. Zo is er plotseling ruimte voor wat liefde, in plaats van de gebruikelijke wereldwoede. Geleidelijk aan slopen ook meer elektronische invloeden in hun muziek, die wel wat weg heeft van postpunk, maar die ze zelf niet zo willen noemen. Met zo een hoekige ritmesectie en iets meer elektronische touches, is het echter niet vreemd dat iemand aan postpunk denkt. Andere referenties komen uit de Britpop, zoals Blur bijvoorbeeld, en misschien in de verte ook wat Joy Division. Maar het is beslist eigen, en op hun manier brengen ze het ruige terug naar de pop. In Bristol, waar de band gevestigd is, geldt een rijk klimaat voor popmuziek en Idles profiteert daarvan. Met andere bekende bands uit het zuidwestelijke plaatsje, zoals Portishead en Massive Attack, hebben ze in ieder geval de energie en de oprechtheid gemeen. Heel mooi! (Erik Mundt)

Interview met L.A.B.

(door: Rosanne de Boer)

De Nieuw-Zeelandse reggaeformatie L.A.B. bracht onlangs haar zesde album uit die simpelweg VI heet. Al de vorige platen kregen een platina status. De Nieuw-Zeelanders zijn benieuwd hoe dit album het gaat doen. Ze stonden vorig jaar in Paradiso en hun muziek haalde in Nederland het op vier na hoogste aantal luisteraars van de wereld binnen.

"Ik zing en ben al vanaf de beginjaren lid van L.A.B", vertelt zanger/gitarist Joel Shadbolt. "De groep is gevormd door leden van Katchafire en de broers Kora die hun band ook Kora noemen. De naam L.A.B. refereert aan drie bandleden van het eerste uur: Laughton, Andy en Brad. Laughton Kora is de broer van Stuart en Brad Kora die nog actief zijn binnen L.A.B. Ik kwam in de plaats van Laughton. Ze hoorden mij zingen met mijn groep Batucada Sound Machine in de populaire Nieuw-Zeelandse Good Morning tv-show en vroegen of ik een album met hen wilde opnemen. Ze zochten een zanger. Met Batucada maakten we een mix van Braziliaanse en Nieuw-Zeelandse muziek geïnspireerd door de Maori-cultuur." De Maori zijn de eerste bewoners van Nieuw-Zeeland. Ze komen uit Polynesië. "Batucada Sound Machine bestaat niet maar. Hierdoor heb ik meer tijd voor L.A.B. We hebben een internationaal geluid met invloeden uit de soul, r&b, funk, rock en pop.

Onze reggaenummers zijn zowel beïnvloed door de Jamaicaanse reggae als Engelse reggae zoals UB40's muziek. Reggae is populair in Nieuw-Zeeland, vooral de laatste 20 jaar maar ook al voor die tijd bijvoorbeeld in 1979 toen Bob Marley in ons land speelde. In het voorprogramma stond de Nieuw-Zeelandse groep Herbs die nog steeds actief is. Ik was toen nog niet geboren, maar hoorde vaak over dit onvergetelijke concert. Het bracht een beweging van vrede in Nieuw-Zeeland in de jaren zeventig waarin er meer afstand en onvrede dan nu was tussen de mensen met Maori- en andere achtergronden. Ik ben opgegroeid met de Maori-cultuur ook al komen mijn voorouders uit Ierland en Schotland. De andere bandleden hebben wel Maori-bloed. Maar we komen allemaal uit hetzelfde land en delen onze cultuur."

Je zei dat de band een internationaal geluid heeft. Zijn er ook invloeden uit de Maori-cultuur te horen?

“We kozen niet voor de Maori-taal. Al onze teksten zijn in het Engels. Maar we zingen met elkaar voor we het podium oplopen traditionele Maori-liederen en gebeden. Deze geven ons rust. Het is een soort cooling down. De haka, een bekende Maori-dans die voor sportwedstrijden wordt gedaan, bewerkt het tegenovergestelde: die activeert. De Maori-cultuur geeft ons ook de creativiteit en brengt ons dichterbij elkaar als we samen de studio ingaan.”

Hoe kwamen de liederen op het nieuwe album tot stand?

“We kunnen het beste schrijven in de studio als we samen jammen. We starten meestal met een gitaarloopje of pianomelodie. Bij ons komen de woorden het laatst. Het lukt ons alleen om muziek te maken als we in het moment zijn en het laten stromen. Bij het eerste en tweede album hadden we niet de luxe om zoveel studiotijd met elkaar door te brengen. Nu kunnen we elke maand een week doorbrengen in onze vaste studio in Wellington op het noordereiland. We komen beter tot muziek maken als we van huis zijn, uit ons werk en onze gezinnen. We komen allemaal uit de Bay of Plenty in het noorden van het noordereiland. Alleen Miharo Gregory woont op het zuidereiland

in Christchurch.”

In de eerste jaren bracht L.A.B. elk jaar een nieuw album uit. Over de zesde plaat heeft de groep twee jaren gedaan.

“We namen er meer tijd voor en zijn trots op het resultaat. Zeker met de songteksten ben ik heel blij. In de coronatijd hadden we meer tijd om aan liederen te werken en deze op te nemen. Daardoor ging het toen zo snel. Veel van onze albums zijn covid-albums. Het nummer *In The Air* uit 2019 werd als lockdown-song betiteld. We verkregen veel bekendheid in Nieuw-Zeeland en daarbuiten via sociale media en de radio. Tussen de lockdowns door hebben we ook grote live-concerten kunnen geven voor 18.000 mensen in 2020 en 2021. Omdat de landsgrenzen dicht waren, hoefden we niet te concurreren met buitenlandse groepen en zijn we snel gegroeid. Nu kunnen we weer reizen en starten in 2025 met een Europese tour. We bewaren bijzondere herinneringen aan ons concert in 2023 in Paradiso.”

Welk lied ligt dichtbij je hart?

“I Believe dat over liefde gaat. Hierin zing ik: ‘have a little faith in me’. Toen ik het aan mijn moeder liet horen, was ze ontroerd. Dat vergeet ik niet snel.”

OPROEP VOOR RECENSENTEN

Ben jij dol op muziek in alle richtingen en weet jij er ook altijd in geuren en kleuren over te vertellen?

Dan zijn wij op zoek naar jou! Dit is een oproep aan alle muziekliefhebbers met een taalknobbeltje die ons vrijwillige schrijversteam komen versterken.

Stuur een mailtje met daarin een korte motivatie en je muzikale voorkeuren naar REDACTIE@PLATOMANIA.NL en dan nemen wij snel contact met je op!

Ps. Dit is een oproep voor iedereen met al wat ervaring, maar ook zeker voor iedereen die op zoek is naar de eerste stapjes in de muziekjournalistiek.

ZWART GOUD VAN EIGEN BODEM

CAVOLO NERO **Nightshade** **(LAB)**

We schreven in het vorige nummer al over de wereldse grooves van Yin Yin en de laatste jaren zien we het Afrikaanse, Caribische, midden en verre oosten steeds vaker vermengd worden in de hoekige disco van de 'westerse' muziek. Denk maar aan Altin Gün en Nu Genea. Cavolo Nero past ook in dat rijtje. Ze lenen de typische thema's en songstructuren uit de wijde wereld, dompelen ze onder in een flinke saus psychedelica en proberen je intussen vooral niet stil te laten zitten. Putte Yin Yin inspiratie uit China en Japan, en bestrijkt Nu Genea de Balearen, dwaalt door de woestijnen van deze aarde. Je waant je net zo makkelijk in de Sahara als in de Sonorawoestijn op de grens van Mexico en Amerika. De focus ligt dan ook net wat meer op de kracht van gitaren, in vergelijking tot de hiervoor genoemde bands. Fans van Hermanos Gutiérrez moeten Nightshade dan ook zeker even een luisterbeurt geven. (Stef Mul)

PRIZE COLLECT **Prize Collect** **(Concerto Records)**

Na een succesvol lo-fi soloproject (Ruis, genomineerd voor een Edison) en een indieband Opera Alaska (getekend door Excelsior Recordings) is het bezige bijtje Marzio Scholten aanbeland bij een nieuw avontuur: Prize Collect. Eentje waar hij helemaal zijn eigen ei in kwijt kan. Dat betekent dat hij alles zelf schreef, alles inspeelde, produceerde en mixte. En dat is geen malse opdracht geweest, want het album klinkt vol. Meerdere gitaarlijnen tegen elkaar in in voor de rest heerlijk compact geschreven songs. Zelf gaf hij aan op zoek te zijn naar de kern van wat een liedje moet zijn, niet meer, niets minder. Of dat gelukt is, durft deze technische leek niet te zeggen. Maar de liedjes zijn catchy en mooi. In die zin is iets van de missie geslaagd, toch? (Stef Mul)

TOVERBERG **De Rusteloze Materie**

Vanuit Amsterdam, maar spiritueel eigenlijk tussen de graanvelden in het Amerikaanse Heartland, komt Toverberg. Als een ouderwetse troubadour is het hij en zijn gitaar tegen de wereld. Zo bezingt hij de kleinste menselijke bewegingen en gevoelens, van een afstandje observerend. Of het nou gaat om de almaar veranderende stad Amsterdam of jezelf hopeloos verliezen in de liefde. Spaarzaam horen we ander instrumentarium, een drum of een orgeltje. Zijn stem is voorzichtig en lijkt zich meer te bekommeren om articulatie dan tonaliteit, maar ook dat is precies zoals het troubadourschap van je vraagt. Het gaat om de beschouwende teksten en daar is veel te halen bij Toverberg. (Stef Mul)

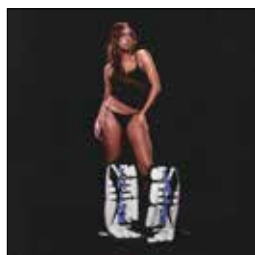

JENNIFER LOPEZ

This Is Me... Now (BMG)

J-Lo, de vrouw met de schier oneindige jeugd. De laatste jaren leek ze zich vooral bezig te houden met acteren en de vervelende paparazzi

te ontwijken, die haar liefdesleven met Ben Affleck maar al te graag slecht op beeld zetten. Langer terug maakte ze de popklassieker This Is Me... Then. Nu poogt ze dat kunststukje te herhalen. Is dat gelukt? Nee, maar dat is ook geen schande als je de spirituele opvolger maakt van generatie definiërende hits zoals Jenny from the Block. Wel staan er weer een paar heerlijke nummers op, waarbij ze dapper vast blijft hangen aan het hoekige r&b geluid uit de vroege jaren 2000. Eentje die we mijns inziens eigenlijk te weinig nog horen. Zoals het de ware popsterren betaamt, is een nieuw album een interdisciplinaire aangelegenheid. Fans kunnen zich daarom ook verheugen op een speelfilm en een docu, waarin wederom haar roerige relatie met Affleck centraal staat. Is het ijdelheid en zelfverheerlijking, of een openhartige zelf-therapie sessie? Daar zullen de meningen over verschillen. Fans kunnen het album gerust aanschaffen. (Stef Mul)

TATE MCRAE

Think Later (Sony)

De danseres die popster werd, ontdekt op een Youtube-filmpje: het is het perfecte moderne American Idol verhaal. Qua streams en vooral

tiktok-filmpjes gaat ze dan ook haar tijdsgenoten Billie Eilish en Olivia Rodrigo achterna en ook wat betreft de existentiële angst thematiek zijn er veel parallelen. Foute vriendjes, onbegrepen gevoelens en ander harteer. Op haar debuut grossierde titels als Don't Come Back, Hate Myself en Feel Like Shit, wat op ieder tienerzolderkamertje over de hele wereld natuurlijk wel resoneert. Maar net zoals ze letterlijk het roze kauwgomballen pakje op de hoes van haar debuutplaat heeft ingeruild voor een zwart hemd en ijshockey scheenbeschermers, schudt McRae die sad-girl problematiek op haar tweede album van zich af. Het is allemaal een stuk stoerder en minder weeïg. Ze heeft (nog) niet haar unieke quirky geluid gevonden, die een Eilish en Rodrigo bijvoorbeeld wel duidelijk hebben, maar het is een enorme stap voorwaarts. Een album waar de ouders van die tieners stiekem ook wel iets in gaan kunnen vinden. (Stef Mul)

MILDLIFE

Chorus (PIAS)

Zes jaar geleden kwam daar ineens dé space-jazz disco opus van het nieuwe millenium overgewaaid vanuit Melbourne,

Australië. Het werkelijk briljante, eindeloos pulserende en vloeiende The Magnificent Moon, openingsnummer van debuutplaat Phase, was een eye-opener en bleek een vroege voorspeller van een steeds vaker terugkomend space-jazz geluid, geënt op de synths en fusie uit de jaren 70. Opvolger Automatic trok gek genoeg redelijk stilletjes aan ons voorbij en inmiddels zijn we al bij deel drie, Chorus. Het begint al meteen goed met fijne percussie, stemeffecten en -harmonieën en geweldig fladderende synthesizers die rechtstreeks lijken te komen uit de oude computerexperimenten van een Electronic System of Sekitō Shigeo. Het viertal laat wederom horen een geweldig gevoel te hebben voor pakkende melodieën met een psychedelisch karakter. Hoogtepunten zijn de twee eposen van ruim 9 minuten, waaronder titelnummer Chorus. Een sonische trip naar andere tijden en kosmische oorden. Grote tip! (Stef Mul)

MOON III

Ook op de derde langspeler van het jonge Brabantse powertrio Moon wordt de luisteraar meegevoerd in de tijd. Ditmaal vond de frisse registratie plaats

in de nieuwe studio van de bassist van Moon Tom de Jong. Twaalf songs vol surf, jazz (!) bluesrock, psychedelica, en teenbeat. Een muzikale staalkaart van aansprekende songs zoals het complexe You Cannot Know en het catchy Richard Has A Racecar. Een must have lp voor alle liefhebbers van een eigentijds retro geluid. Genieten dus! (Koo Schulte)

NOUVELLE VAGUE

Should I Stay Or Should I Go (PIAS)

Na de dood van mede-Nouvelle Vague oprichter Olivier Libaux, dacht Marc Collin alleen nog als tourband door het

LIAM GALLAGHER & JOHN SQUIRE

Liam Gallagher & John Squire

(Warner)

Ah, good ol' Liam Gallagher. Fijn dat je er weer bent. Ons favoriete straatschoffie turned superster. Equal parts football hooligan, equal parts womanizer – want met nummers als Wonderwall en Champagne Supernova zullen toch echt vele harten zijn veroverd. Nog altijd is het genieten als er interviews voorbijkomen, zoals degene waarin hij zijn ongenoegen over downloaden etaleert aan de hand van een smerig bakkie pleur dat hij tegenwoordig voor zichzelf moet zetten voorafgaand aan de show of de uitreikers van muziekprijzen even vertelt wie er echt goeie muziek maakt. Laten we zeggen dat het een man is met zijn hart – en vele fucks – op zijn tong. Toch werden zijn soloalbums wisselend ontvangen en is Beady Eye voor velen een Oasis Light. Tijd voor revanche, the Mancunian way. Hij slaat de handen ineens met de tien jaar oudere John Squire, die eveneens sinds zijn vertrek bij The Stone Roses op zoek is naar een oude vorm. En of het klikt! Eerst schrok ik nog een beetje, want Liams stem lijkt soms een beetje te gladgetrokken (zoals Mick Jagger's stem op Hackney Diamonds – of is dat vloeken in de kerk?). Maar als snel merk je dat Gallagher & Squire een sterk front vormen. De muziek ademt Manchester, met een hoofdrol voor de gitaar en snauwen van Liam. Het beste werk van beiden sinds Oasis en The Stone Roses? Ik neig naar ja... (Stef Mul)

LUISTERTRIP

MEIS Zwart/Wit (News)

Meis is eigenlijk Aysha Meis De Groot, de volgende telg in de muzikale dynastie De Groot, waar vader Marcel en bovenal opa Boudewijn hun sporen al hebben verdiend. Van haar moeders kant erfde ze echter ook het gen welke haar een zeer hoge kans op maagkanker zou geven, reden dat ze haar maag preventief liet verwijderen. Dat is zeker relevant omdat haar debuut Zwart/Wit feitelijk over die lijdensweg verhaalt. Vanaf het moment dat ze beseft dat ze voor die keuze komt te staan, door het traject van operatie, revalidatie en acceptatie. De stap om inclusief litteken met ontblote buik op de hoes te staan is daar zeker onderdeel van. Muzikaal doet ze dat door extreem directe teksten die niets aan de verbeelding overlaten en een minimalistische instrumentele begeleiding, hoorbaar beïnvloedt daar haar tijd als onderdeel van de band van Eefje de Visser. Een indrukwekkend debuut wat zeker niemand onberoerd zal laten en waar haar familie in alle opzichten zeer trots op mag zijn. (Jurgen Vreugdenhil)

leven te gaan, maar een ontmoeting met zangeres Alonya deed hem toch van gedachten veranderen. Die wist hem te overtuigen tot een nieuw album, ingegeven door het feit dat het concept van songs op een niet voor de hand liggende manier te coveren erg populair is, en toch vooral gestart door het eerste album van Nouvelle Vague uit 2003. En dus projecteert Collin zijn neo-Bossa Nova sound op zijn eigen innovatieve manier nogmaals op een verrassend lijstje nummers. Het titelnummer, origineel van The Clash natuurlijk, krijgt wel een erg tropische bewerking, daarnaast komen You Spin Me Round (Dead Or Alive) en People Are People (Depeche Mode) langs, waarmee de nadruk op ergens rond 1980 lijkt te liggen. En inderdaad, Nouvelle Vague zet nog steeds de toon in dit genre. (Jurgen Vreugdenhil)

OMNI Souvenir (Sub Pop)

Postpunk is alomtegenwoordig, maar de ene band is de andere niet. Er is goed nieuws voor puriteinen, want Omni is terug.

Waar voorganger Networker (uit 2019 alweer) nogal zwalkte en soms ronduit ongeïnspireerd klonk, daar is het drietal op hun vierde album Souvenir weer op haar best; een stortvloed aan hooks, staccato ritmes en postpunkschwung. Dat de band uit Atlanta de mosterd haalt bij bands als Television, Wire en Gang Of Four is onmiskenbaar. Het is echter volledig hun eigen verdienste dat ze dit klassieke geluid geloofwaardig de 21e eeuw in teleportereren. Bassist Philip Frobos zingt niet meer zo droog, drummer Chris Yonke, inmiddels volwaardig lid, voegt een flink shot adrenaline toe, waardoor stille kracht Frankie Boyles (voorheen Deerhunter en Lotus Plaza) zich volledig kan richten op datgene waar hij zo goed in is – dat wil zeggen, de een na de andere sexy gitaarluk op de luisteraar afvuren. Zo gejaagd als de band op de single International Waters klinkt, klonken ze niet eerder. (Max Majorana)

DAN PATLANSKY Movin' On (Virgin)

De league waarin de Zuid-Afrikaanse bluesmuzikant Dan Patlansky (nieuw album: Movin' On) speelt, zit vol met goede, zeer goede

en supergoede muzikanten zoals Joe Bonamassa, Walter Trout, Joanne Shaw Taylor en Ana Popovic. Het valt dus niet mee een eigen 'signature sound' te ontwikkelen. In het geval van Patlansky gaan de gedachten onvermijdelijk naar Stevie Ray Vaughan. Opener Red Velvet Suit en afsluiter Lift Of zijn een openlijk eerbetoon aan SRV. Dat zijn begeleiders klinken als Double Trouble is meer een compliment dan een verwijt. Het siert Patlansky dat hij de vergelijking met SRV eerder omarmt dan uit de weg gaat. Wat hem van bovengenoemde voorbeelden doet onderscheiden, is zijn licht-hese stem. Die komt goed uit de verf in titelnummer Movin' On. Patlansky kiest hier niet voor snarenfietsen, maar voor ingetogen, subtiel en melodieuze gitaarspel. Gecombineerd met tweestemmige zang levert het een prachtig nummer op. Ook in de ballads Welcome In en Free Wheelin' kan Patlansky mooi zijn eigenheid laten horen. (Fons Delemarre)

PINEAPPLE THIEF 👍

It All Leads To This (Kscope)

Sinds het ontstaan van deze band is het geluid almaar beter geworden, en zeker sinds Gavin Harrison de drums heeft verzorgd op het album Your Wilderness (2016). Ook op de nieuwe plaat It Leads To This is de 'feel' ongelooflijk mede door Gavin, met kraakhelder geluid van de band. Het is ze weer gelukt om de nummers subtiel op te bouwen, beginnend met minimalistische instrumentatie en eindigend met volle band. Deze manier van het opbouwen van de muziek geeft het hele album een verfijnde sfeer, ook nog als de versterkers openblazen. Het is een zeldzaam type album die ik kan aanzetten tijdens werk op de achtergrond, maar die ik ook met koptelefoon actief kan luisteren: het is toegankelijk en diep tegelijkertijd. Na elke keer luisteren kunnen er weer details opvallen die ik niet eerder had gehoord, maar het is niet zwaar. Dit album is prog rock zonder pretentie, puur muziek. (Willem Sloet)

PISSED JEANS 👍

Half Divorced (Sub Pop)

In de geest van Idles – maar nog een stuk ruiger. Pissed Jeans zijn echt pissed off! Zonder genade knalt de band onmiddellijk van start met opener Killing All The Wrong People, een titel die in

LUISTERTRIP

MGMT **Loss of Life (V2)**

Het Amerikaanse MGMT, bekend van wereldhits als Kids en Time To Pretend, is terug met een dijk van album. Academici Andrew VanWyngarden en Ben Goldwasser staan bekend om het gebruiken en mixen van meerdere decennia aan muzikale invloeden en genres, maar op Loss Of Life houden ze het kleiner. Indiepop voert de boventoon, gedragen door rustige melodieën, sterk gitaarwerk, ingetogen gezang en organische omgevingsgeluiden. Het album trapt af met het instrumentale Loss Of Life (part 2), waarna het ijzersterke Mother Nature een van de hoogtepunten van de plaat is. Net als het prachtige Nothing To Declare (check die clip!) en Dancing In Babylon, een samenwerking met niemand minder dan Christine And The Queens, waarbij subtiel pianowerk het nummer fraai omlijst. Tel daar de 'Syd Barrett meets nineties alternative' classic Bubblegum Dog bij op en je weet dat je goed zit. Laat die (festival) tour maar komen! (Jelle Teitsma)

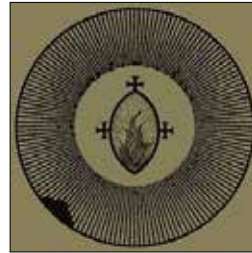
LUISTERTRIP

NADINE SHAH **Filthy Underneath** (Universal)

Zoals zo vele singersongwriters voor haar, hanteert Nadine Shah ook levenservaringen als springplank voor haar creaties welke elf jaar geleden een aanvang nam met haar alom geprezen debuut *Love Your Dum and Mad*, welke gevolgd werd door diverse fascinerende optredens. (probeer haar optreden op *Into The Great Wide Open* 2013 te spotten!). Destijds nog frêle, onzeker, schuchter in schril contrast met alle persoonlijke openbaringen die zij nu met dit 5de album met ons deelt. Shah verzorgde haar moeder met terminale kanker, trouwde en scheidde, probeerde zichzelf van het leven te beroven en overkwam, knokte zich terug uit & met Rehab. Dat krijg je hier allemaal voor je kiezen. En werkelijk op een prachtig diverse manier vormgegeven. Een breed palet aan sferen en ijzersterke teksten met daarbij de ongekend goede sound-productie van Ben Hillier die ook Depeche Mode onder z'n hoede heeft. Ongekend krachtig (en prachtig) om zoiets moois te creëren vanuit being Filthy Underneath (Paul Maas)

deze tijd maar al te veel pijnlijke waarheid met zich meedraagt. Zonder naar adem te happen beuken ze door met Anti-Sapio, dat niet zou misstaan op een hedendaagse punk fuifje. De meest nummers zijn sowieso van korte duur, zoals de echte punk betaamt. Zanger Matt Korvette heeft een lekkere gorgelende whisky grom en soms jengelen de gitaren op blues-y wijze, waardoor het geheel niet snel gaat vervelen. Daarin doet Pissed Jeans ook denken aan een punk versie van Poison The Well, een groep die zijn hardcore punk wist te vermengen met Southern Rock en Americana. De teksten zijn gouddeerlijk en maatschappijkritisch. Kortom, er is veel te genieten en te ontdekken in het nieuwe stukje woede van Pissed Jeans. (Stef Mul)

PONTE DEL DIAVOLO **Fire Blades From The Tomb**

(Seasons of Mist)

Sinds de oprichting in 2020 heeft het Italiaanse Ponte Del Diavolo 3 ep's uitgebracht. Nu is het dan tijd voor het eerste

volledige album. Muzikaal gezien slaat de band een brug tussen doom en black metal en doet dit op intrigerende wijze. Opener Demone zet gelijk de toon voor een album wat van begin tot einde overtuigt. Snelle passages worden afgewisseld met trage en slepende stukken. Wat het daarnaast interessant maakt is dat de nummers bijna afwisselend in het engels of het italiaans gebracht worden. Bijvoorbeeld *La Razza* en *Zero* worden in de taal van het land van herkomst gezongen en hoewel de betekenis ervan enig zoekwerk vergt doet dit helemaal niets af aan de impact van dit album. De ep's waren al van een intrigerende schoonheid en deden al verlangen naar meer, met dit eerste volledige album lost de band dit verlangen moeiteloos in. (Emiel Schuurman)

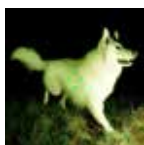

KATHERINE PRIDDY **The Pendulum Swing** (V2)

Katherine Priddy werd al een aantal jaren al geschaard onder de grote beloften van de Britse folk en maakte deze belofte meer dan

waar met haar in 2021 verschenen debuutalbum *The Eternal Rocks Beneath*, dat niet voor niets werd overladen met superlatieven. Het is een album waarop de Britse muzikante de tradities

van de Britse folk eerde, maar het genre ook moderniseerde. Katherine Priddy maakte indruk met knappe songs en interessante teksten en betoverde met een stem die herinnerde aan de allergrootsten in het genre. Met *The Pendulum Swing* bewijst Katherine Priddy dat haar debuutalbum zeker geen toevalstreffer was. Ook op haar tweede album betovert de Britse muzikante met haar prachtige stem, maar ook de wat vollere inkleuring van het album spreekt zeer tot de verbeelding. Het is smullen voor liefhebbers van Britse folk, maar ook als je geen folk liefhebber bent zou dit album wel eens diepe indruk kunnen maken. (Erwin Zijleman)

REAL FARMER **Compare What's There**

Real Farmer maakte de afgelopen jaren al furore in het noorden des lands, maar de Groningse punkband gaat mogelijk nog hogere ogen gooien nu het debuutalbum niet op Subroutine verschijnt, maar op Strap Originals, het label van Peter Doherty. Dat die zijn zegen uitsprak is logisch; hun razende, onbesuisde liedjes bedwelmen je zoals Pixies in hun jonge jaren deden. 'Maximum living on a minimum wage', zo luidt het motto van de band. Kenners weten dan genoeg. (Max Majorana)

SAMORY I **Strength**

Met zijn debuut uit Black Gold (2017), gaf Samory I de reggaewereld meteen een moderne roots klassieker. Hij koppelt zijn fluwelen stem aan maatschappijkritische en spirituele teksten en leverde met Rasta Nuh Gangsta meteen een epos van formaat af. Op zijn nieuwste plaat brengt hij andermaal nuance, liefde en kritiek en dat allemaal met een gigantisch historisch besef. De producties zijn nu echter wat gevarieerder en durven wat verder af te stappen van het reggae idioom, iets meer ruimte latend voor een werelds geluid die kan verbinden. Dat, zijn geweldige stem en de thematiek, en de vergelijking met een Bob Marley is terecht snel gemaakt. Waanzinnig goede reggae artiest. (Stef Mul)

LUISTERTRIP

FAYE WEBSTER **Undressed at the Symphony** **(Secretly Canadian)**

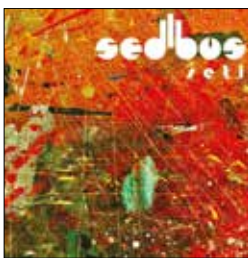
Uit Atlanta komen vele rauwe rappers en uit één van die rapgroepen komt, jawel, de singer-songwriter Faye Webster. Van haar Bluegrass grootvader en fiddle-ende moeder kreeg ze het heerlijke stoïcisme van de country mee, uit de hiphop neemt ze de eigenwijsheid mee. Vergis je ook niet, want op de middelbare school was ze onderdeel van een rapformatie. Later zou ze ook nog tekenen bij Awful Records, het label van de excentrieke rapper Father. Het is die eigenwijsheid die haar folky pop zo waanzinnig goed maakt. Haar ironische teksten zijn meer dan eens als de antihelden van de liefdesmuziek, zoals op *But Not Kiss*. Op datzelfde nummer hoor je ook hoe Webster ongewone songstructuren durft te schrijven, die de onverwachte wendingen in de teksten muzikaal bijstaan. Op andere songs, zoals het schitterende *Wanna Quit All The Time*, hoor je haar haarfijne gevoel voor country zoetsappigheden en de rijke arrangementen (en pedal steel!) die daarbij horen. Een van de vele verrassingen op het album is de gastbijdrage van niemand minder dan hiphop superster Lil Yachty. Komen die jaren in de Atlanta trap toch nog van pas... (Stef Mul)

LUISTERTRIP

MOOR MOTHER **The Great Bailout** **(Anti-/PIAS)**

U bent bij deze alvast gewaarschuwd: dit is geen makkelijk behapbare kost. En zo hoort het ook te zijn. Moor Mother, de artiestennaam van Camae Ayewa, houdt zich niet bezig met de franjes, een rooskleurige blik op het leven. Ze drukt de ranzigheid van de globale politiek, systemisch racisme en ongelijkheid in alle uithoeken van het menselijk bestaan uit in een spookachtig amalgaam aan muziekgenres, veelal die uit de Afrikaanse diaspora. Was haar vorige en breed bejubelde plaat *Jazz Codes* nog wat compacter (lees: nummers met een enigszins duidelijke kop, staart en een volgbare beat), laat Ayewa op *The Great Bailout* alle structuur los. Haar blk girl blues klinkt duisterder dan ooit en afrofuturisme lijkt plaats te hebben gemaakt voor een afrodystopie. In een klein driekwartier neemt ze je mee langs alle gevolgen van het Britse kolonialisme en doet dat op geheel passende postindustriële wijze. We horen ouderwets bluesgezing over machines en trompetsolo's over dronengeluiden. Het 10-minuten durende openingsnummer met zang van Lonnie Holley is ontroerend mooi, maar daarna begint het geweld. Nogmaals: dit luister je niet omdat het leuk is, maar omdat het goed en belangrijk is. (Stef Mul)

SEDIBUS 🇳🇱 **Seti** **(V2)**

Dr. Alex Orb Paterson vormt samen met technicus Andy Falconer Sedibus. SE'T'I, Search for Extra-Terrestrial Intelligence, is hun tweede na hun

verpletterende eerste 'The Heavens' uit Corona-jaar 2021. SE'T'I heeft volgens Sedibus ook nog een tweede mening; 'n bank, als in een sofa; iets om op te zitten, onderuit te hangen. Voor SETI namen zij ruim twee jaar de tijd om de vorm die zij hadden (gevonden) open te breken en op zoek te gaan naar nieuwe gronden. Resultierend in meer gebruik van akoestische instrumenten en zelfs Nyabinghi-drumming maakt deel uit van het geheel. Want dat is het, een consistent album wat duidelijk een andere, nieuwere koers inzet dan haar voorganger. Met de SE'T'I suite kunnen we ook wel spreken van een conceptueel album. Qua inhoud als muzikaliteit. Qua uitvoering. Muzikale ambiance in tegenstelling tot de eerdere 'drone-ambient'. Verrassend sterk; origineel en ronduit lekker om te luisteren. Sir Alex en Orbman Falconer presenteren u een Jaarlijstjes kanshebber. (Paul Maas)

EINAR SOLBERG 🇳🇱 **The Congregation** **Acoustic** **(Sony Music)**

Metal zonder drums en gitaren? Dat is bijna niet voor te stellen. Toch laat Einar Solberg horen dat het kan. Hij heeft

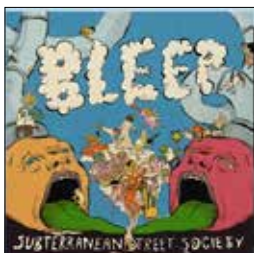
The Congregation uit 2015 van zijn metalgroep Leprous opnieuw opgenomen met alleen zijn stem en pianobegeleiding. Dit geeft een totaal andere beleving. Het zal fans van Solbergs karakteristieke, bijzonder expressieve stemgeluid ongetwijfeld meer aanspreken dan de gemiddelde liefhebber van snelle ritmes en meeslepende gitaarlicks als onmisbaar recept voor een metalsong. Met dit akoestische album en vooral nummers als het breekbare *Rewind* kan de Noorse zanger een nieuwe doelgroep bereiken: de luisteraar van klassieke muziek en opera. Meteen in de openingstrack legt hij zijn hart op zijn tong en gooit al zijn emoties eruit. Bang is hij niet om zijn kwetsbaarheid te tonen in deze setting waarin geen enkele scheurende gitaarpartij en voortdenderend drumritme een foute noot kan camoufleren. De opnames zijn gemaakt voor een livestream in 2022 en nu beschikbaar op lp en cd. (Rosanne de Boer)

ROD STEWART & JOOLS HOLLAND 👍
Swing Fever
(Warner)

Wie kun je beter vragen om de muziek van ruim 100 jaar geleden te arrangeren en uit te voeren dan Jools

Holland? Hij heeft bovendien zijn eigen Rhythm & Blues Orchestra heeft de blazers en rhythm sectie in huis voor wie het ogenschijnlijk een peulenschilletje is de swingtracks in te spelen. Rod Stewart is de partner in swing die los gaat op de 13 songs uit het bigband-era. Alle songs niet langer dan maximaal 3 minuten, waaronder standards als Lullaby Of Broadway, Sentimental Journey en Pennies From Heaven opgenomen in de thuisstudio van Holland in Greenwich. Het moet gezegd worden, het swingt dusdanig de pan uit dat zelfs de meest doorgewinterde luisteraars er niet aankomt om met deze groove in beweging te komen. Super gedateerde muziek, maar met klasse uitgevoerd en gezongen. Van deze partners in swing krijg je inderdaad Swing Fever! (Wim Velderman)

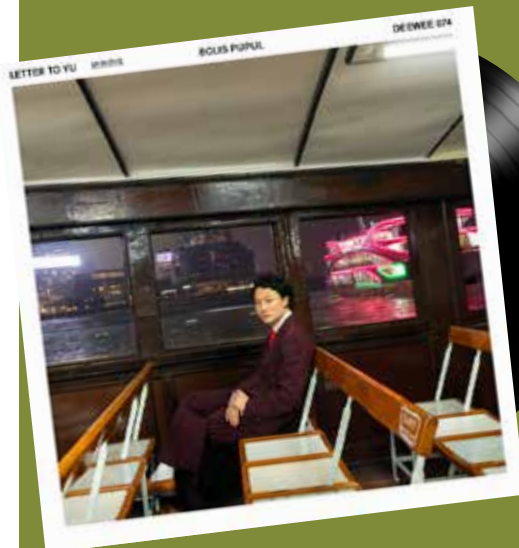

SUBTERRANEAN STREET SOCIETY 👍
Bleep
(Polymoon)

Uit ons eigen Amsterdam komt de psychedelische rockgroep Subterranean Street Society. Ze maken hele fijn, zompige,

smelige en uptempo songs die smeken om live meegebruld te worden. Op hun nieuwste album Bleep stellen ze de vraag of wij, de maatschappij, met al onze telefoons, sociale media, de meditatie en zelf-heel hype, oeverloze drang zelfexpressie (en zelfverheerlijking?) en polarisatie in algemene zin, niet eigenlijk de cult zijn. Het resulteert in een lekker grungey, sludgy en stoned stukje rock met teksten vol knipogen en kwinkslagen en bovendien geweldig gezongen. Dat allemaal werd opgenomen op de Tascam 388, een 8-track bandrecordertje wat bijdraagt aan het flotte, spontane gevoel van het album. Er zit een energie in die het gevoel geeft alsof je live bij de opnames bent. Ik kan persoonlijk dan ook niet wachten om ze in het livecircuit tegen het lijf te lopen. (Stef Mul)

LUISTERTRIP

BOLIS PUPUL
Letter To YU
(Virgin)

Voor wie het niet weet: achter dit pseudoniem gaat Boris Zeebroek schuil, zoon van Luc 'Kamagurka' Zeebroek. Pupil liet een jaar of vijftien geleden voor het eerst van zich horen, toen hij met zijn band Hong Kong Dong de finale van Humo's Rock Rally haalde. Meer recent maakte hij met zangeres Charlotte Adigéry indruk met het album Topical Dancer, waarop serieuze onderwerpen als racisme en seksisme in speelse electropop werden gebracht. Letter To Yu is een ode aan zijn overleden moeder, die afkomstig was uit Hong Kong. Volgens Pupil zelf is hij zich na haar overlijden gaan verdiepen in zijn Chinese wortels, onder andere door de taal te leren. En inderdaad, Pupil heeft subtiel allerlei Chinese thema's in zijn elektronische muziek verwerkt, die soms poppy is (Completely Half, Ma Tau Wai Road), meestal instrumentaal, maar altijd dansbaar. Het maakt Letter To Yu tot een boeiende plaat, die door de persoonlijke achtergrond een extra laag krijgt. (Louk Vanderschuren)

JOHN SURMAN Words Unspoken

De inmiddels 80-jarige Engelse rietblazer John Surman (saxofoon, klarinetten) maakt al sinds 1979

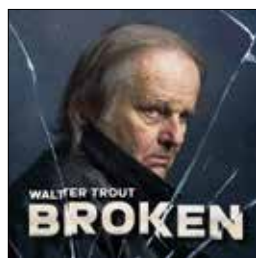
vrijwel uitsluitend platen voor het befaamde ECM-label. Voor dit nieuwe album werkt Surman met de briljante jonge Britse gitarist Rob Luft, de Amerikaanse vibrafonist Rob Waring en de Noorse drummer Thomas Strønen. Dit kwartet laat horen wat er zo geweldig is aan de hedendaagse Europese jazz en hoe sterk het ECM label nog altijd is. De open composities van Surman lenen zich zeer goed voor een spontaan samenspel. Dat is al meteen het geval in het fantastische openingsnummer Pebble Dance, waarin de groep onder aanvoering van Surmans sopraansax de muziek tot een extatische climax brengt. Dit is trance op een zeer hoog niveau. (Jos van den Berg)

MARY TIMONY Untame the Tiger

Eerste soloalbum van voormalig Heliumfrontvrouw Mary Timony sinds 2007. Stil zat ze in de tussengelegen

jaren allerminst, er waren ijzersterke platen met o.a. het stevig rockende Wild Flag (met leden van Sleater-Kinney) en Ex Hex. Waar ze in het verleden ook interessante dingen deed met psychedelica (check bv. The Golden Dove uit 2002), brengt ze op Untame the Tiger heerlijk meeslepende slackerrock met haar gitaar in de hoofdrol. Erg fijne plaat weer van deze topmuzikante die op basis van haar diverse oeuvre veel bekender zou moeten zijn dan ze is. (Marco van Ravenhorst)

WALTER TROUT Broken (Provogue)

Van zijn traumatische jeugd, via het beroep van gitarist in Canned Heat en John Mayall 's Bluesbreakers naar een succesvolle carrière als

soloartiest: Walter Trout heeft een roerig bestaan achter de rug met vele ups, maar zeker ook vele downs. Ziehier de voedingsbodem voor zijn Broken, een album dat meer de duistere kanten van het bestaan bezoekt dan alle voorgaande werken. Walter Trout probeert toch altijd ook de hoop op betere tijden te verwoorden in zijn songs. Broken opent met een duet met Beth Hart en dat zet meteen de toon voor de rest van de songs. Will Wilde zet daarna met een geweldige mondharmonica boogie een flink ronkend uptempo

nummer in. Dee Snider, frontman van Twisted Sister, heeft zichzelf aanbevolen bij Trout, hetgeen een gasttrack I've Had Enough oplevert. De Canadese producer Eric Corné wist ook nu weer dit 31ste album tot een prima klinkend geheel te smeden. De twee kennen elkaar door en door en dat bekort de productietijd en -kosten. Alle ingrediënten voor een stevig goed klinkend werk zijn aanwezig. Alle muziek tussen de opener Broken en de slotsong Falls Apart laat Walter op z'n best zien – jazeker, ook inclusief de keerzijde van de schaduw van het leven. Uiteindelijk toch niet zo Broken? (Wim Velderman)

MARRY WATSON & ADRIAN CROWLEY Cuckoo Storm

Haar laatste plaat met David A. Jaycock staat eigenlijk aan het

begin van deze nieuwe samenwerking die MARRY Watson aanging. Een compliment van Adrian Crowley voor dat album was genoeg om samen aan de liedjes te werken die nu Cuckoo Storm vormen. De donkerbruine stem van Crowley en aantrekkelijk kordate stem van Watson kregen mede dankzij een groep (sessie)muzikanten, waarvan een deel onder meer met Portishead werkte, de intiem warme aankleding die zo passend is. (Corné Ooijman)

WHISPERING SONS The Great Calm (PIAS)

Ah, het welbekende post-punk label. Een verzamelterm zo veelvuldig gebruikt voor alles wat een beetje elektronisch, een beetje

hoekig, een beetje donker en een beetje ruig is, dat het steeds moeilijker is om het gemiddelde inspiratieloze DIY hobbybandje en de ware Joy Division reïncarnaties uit elkaar te houden. Maar bij Whispering Sons duurt het niet lang voordat je weet dat ze niet tot het kaf van het koren behoren. Eerst springt die diepe, lage croon van Fenne Kuppens in het gehoor, tegelijkertijd warm en ijszeggend. Herkenbaar voor de post-punk aficionado's zijn het strakke doch gortdroge samenspel tussen drum en bas, maar voor de post-punk scepticus bevalt de manier waarop de gitaar daar bluesy en funky doorheen fladdert – en vooral een stuk minder afgeknepen dan voorheen. Het is misschien ook de meest duidelijk stap naar de wat lichtere toon die Whispering Sons aan wil slaan. Het doet allemaal een stuk minder dystopisch en industrieel (en zwaar) aan. Daar gaan misschien wat zieltjes bij verloren maar worden ook zieltjes bij gewonnen. (Stef Mul)

HANNAH WICKLUND

The Prize (PIAS)

Het viel een aantal van onze schrijvers afgelopen jaar op hoeveel vrouwen er in hun eindejaarslijstjes stonden, een positieve

trend die dit jaar moeiteloos lijkt te kunnen worden voortgezet. Natuurlijk was daar al de vorige No Risk Disc van Froukje, werden we weggeblazen door het debuut van SPRINTS en staat deze Mania ook alweer bol van de krachtige vrouwelijke stemmen! Hannah Wicklund is er één van. Met een herkenbaar maar uitstekend in elkaar stekend bluesy powerrock geluid. De nummers rollen heerlijk zompig voort, waarbij haar krachtige stem die in de refreinen regelmatig steigert. Maar het instrumentarium is lekker aards opgenomen, waardoor de muziek niet te teatraal wordt en de warmte van americana uitstraalt. Ze stond in het voorprogramma van Greta van Fleet, wiens Sam Kiszka het album produceerde. Fans van die

classic rock giganten kunnen dit album eigenlijk ook blind aanschaffen, maar ook met een iets meer bluesy (Beth) hart moet je even een poging wagen! (Stef Mul)

THE PULITZERS

Honkhonk

The Pulitzers zijn een hammond soul kwartet, sterk leunend op de groove, met als bezetting drums,

hammond, gitaar en percussie.

Frank Montis (hammond) ken je al van het trio Montis, Goudsmit en Directie. Op drums Salle de Jonge, die ook bij Sabrina Starke speelt.

Bas van der Wal speelt echt heel funky gitaar en

Phil Martin spicet de boel op met zijn percussie.

Gezellige old school instrumentale souljazz, voor de liefhebbers een aanwinst.

DUTCH MASTERS 9 - JOKE SCHOT

3 maart t/m 14 april 2024

Sonny Rollins

In de High Street van de Tone & Image Gallery is de negende tentoonstelling met werk van de beste Nederlandse muziekfotografen te zien. Joke Schot toont jazz- en wereldmuziekfoto's uit haar 35 jaar omspannende archief. Met veel nooit getoond werk van Europese festivals maar ook beelden van haar guilty pleasure-held Alice Cooper en andere popartiesten. Een must-see.

Alice Cooper

Tone & Image Gallery
Art Centre Schiedam
Lange Nieuwstraat 191-I
3111 AJ Schiedam
T 06 28 579 051

Geopend donderdag t/m zondag
van 12.00 - 17.00 uur

E toneandimagegallery@gmail.com
W toneandimage.gallery

Deze tentoonstelling kwam mede tot stand dankzij

De toegang is gratis maar een vrijwillige bijdrage wordt op prijs gesteld.

On top of the BLUES

On Top of Blues tipt voor ons de beste albums in het blues- en rootsgenre. Viermaal per jaar brengen ze Dé Blueskrant uit die gratis verstrekt wordt bij podia, muziekwinkels en platenwinkels.

Dan Patlansky – Movin' On

Met een discografie van tien studioalbums en ruim tien jaar verering als mondiaal bluesicoon heeft Dan Patlansky zijn status als een van de meest uitzonderlijke, op blues gebaseerde, verhalenvertellers van zijn generatie verstevigd en wereldwijd zijn welverdiende erkenning gekregen. Dan breidt zijn muziekcatalogus uit met de release van zijn 11e studioalbum, 'MOVIN' ON' op 1 maart 2024. De Zuid-Afrikaanse bluesgitarist is – naast Joe Bonamassa – de enige artiest ter wereld met twee wereldwijde #1, evenals twee wereldwijde #2, Beste Blues Rock Albums op zijn naam. Op MOVIN' ON gaat Dan terug naar zijn roots; no-nonsense, meedogenloos en op gezette tijden adembenemend intiem. Bij de opname van de plaat lag de focus op het streven naar een geluid dat zo authentiek was als een live optreden, met zo min mogelijk polijstwerk en gekunstel. Patlansky neemt je mee door zijn leven en dat gaat je niet in de koude kleren zitten. Voor iedere Vaughan, Bonamassa, Trout, Kingfish, Gales, Shaw Taylor en Guy liefhebber.

JJ Grey & Mofro – Olustee

In de scene is JJ Grey erg geliefd, zijn stem en zijn performance zijn geroemd. Geen wonder dat hij dit jaar terugkeert op het Holland International Blues Festival in Grolloo. Op zijn nieuwe album Olustee zingt de in Noord-Florida geboren en getogen Gray zijn persoonlijke verhalen met universele thema's als verlossing, wedergeboorte, pech en innerlijke vrede. Met zijn muziek viert Gray ook goede tijden met vrienden voor het leven, waarbij hij vaak het vleeselijke met het cerebrale vermengt in hetzelfde nummer. Gevoed door zijn levendig gedetailleerde, tijdloze originelen, ontleend aan zijn eigen leven en ervaringen in het moerasland van Noord-Florida, druipet Grey's gruisige bariton van eerlijke passie en getuigt van de bonkende vurigheid van een prediker, die zijn vuur laat ontbranden in de aandachtige luisteraar.

Toby Keith – 100% Songwriter | Peso in my Pocket

Amerikaanser werd het niet, maar wat maakte hij fantastische song. Nederland bleek niet de markt voor een grootheid als Toby Keith, ook al speelde hij in een uitverkocht Paradiso in 2011. De Amerikaanse zanger/gitarist Toby Keith was één van de allergrootste countrysterren van de afgelopen 25 jaar. Zijn muziekstijl was breed, van de klassieke honkytonk-country tot patriottistische ballades en Southern Rock. Zijn imago van stoere macho zit verankerd in zijn post-9/11-hit 'Courtesy of the Red, White and Blue (The Angry American)', maar de laatste jaren deed de zanger (en restauranteigenaar) het ietsje rustiger aan. Zijn laatste volwaardige studioalbum Peso in My Pocket heb ik de afgelopen jaren grijs gedraaid en zijn 100% Songwriter, 'best of' album dat eind vorig jaar uitkwam, ligt ook regelmatig op de draaitafel. Laten we eerlijk zijn, soms is het heel erg lekker om cheezy, mierzoete, feelgood country keihard te draaien en als iemand de kunst van deze muziek onder de knie had, dan was het wel Toby Keith. De Amerikaanse countryzanger is op 5 februari jl. op 62-jarige leeftijd overleden aan de gevolgen van darmkanker.

De krenten uit de pop

Torres

What An Enormous Room

Bij een nieuw album van de Amerikaanse muzikante weet je twee dingen bijna zeker. De kans is heel groot dat ze een album maakt dat totaal anders klinkt dan zijn voorganger en ook de kans dat het een heel

erg goed album is is bovengemiddeld groot. Het gaat ook allebei weer op voor het nieuwe album van TORRES, What An Enormous Room. Mackenzie Scott omringt zich dit keer met wat meer synths, wat een duidelijk andere geluid oplevert, maar de kwaliteit van de songs en de kwaliteit van de zang van de Amerikaanse muzikante is alleen maar omhoog gegaan. TORRES krijgt helaas nog niet overal de erkenning die ze zo verdient, maar dat heeft echt niets te maken met de kwaliteit van haar albums.

De muziekblog de Krenten Uit De Pop bestaat sinds 2009. Iedere week wordt uit het aanbod van nieuwe releases een aantal albums geselecteerd die 'krenten uit de pop' mogen worden genoemd. Deze worden op de blog gerecenseerd.

De blog beperkt zich niet tot een genre, maar bespreekt alles van roots tot pop en van jazz tot rock.

Office Dog – Spiel

Spiel, het debuutalbum van de Nieuw-Zeelandse band Office Dog had maar een paar minuten nodig om me te overtuigen en sindsdien ben ik verslaafd aan dit album. Het is een album dat je met grote regelmaat mee terug neemt naar de rockmuziek uit de jaren 90, maar Spiel klinkt echt geen moment gedateerd. Office Dog is de band rond de Nieuw-Zeelandse muzikant Kane Strang, die niet alleen laat horen dat hij een uitstekend gitarist en een prima zanger is, maar ook een groot songwriter. Spiel staat vol met songs waar de liefhebber van gitaaralbums heel gelukkig van wordt en dat gevoel van geluk neemt alleen maar toe wanneer je dit album vaker hoort. Office Dog dus. Onthouden die naam.

Katy Kirby

Blue Raspberry

Het valt direct bij eerste beluistering van Blue Raspberry op hoe mooi en bijzonder de songs van Katy Kirby klinken, maar vervolgens blijft ze je betoveren met bijzondere

arrangementen en klanken, met een hoofdrol voor het fraai gitaarwerk en stemmige strijkers. Blue Raspberry is niet alleen in muzikaal opzicht een bijzonder album, want Katy Kirby zingt op haar tweede album echt prachtig. Het album klinkt af en toe als een singer-songwriter album uit een ver verleden, tot toch weer eigentijdse accenten opduiken. Het klinkt allemaal fantastisch, maar de muzikante uit Brooklyn schrijft ook nog eens fantasierijke songs, die steeds doen wat je niet verwacht, maar genadeloos verleiden.

BDRMM

(door: Willem Sloet)

Ik heb het genoeg gehad om te mogen praten met Joe Vickers van bdrmm over hun muziek en hun plannen voor het komende jaar. Bdrmm is een jonge shoegaze band uit Engeland die is ontstaan in de slaapkamer van Ryan Smith. Nadat Smith een single op de radio van de BBC had gekregen, had hij een band nodig en vond deze in familie en oude vrienden. Zo ook in Joe Vickers, gitarist. Joe is dus vanaf het begin betrokken bij bdrmm en heeft met deze band nu een EP, twee volle albums, een live EP en een paar losse singles uitgebracht, en met succes mogen we wel stellen. Met miljoenen streams op Spotify en meer dan 200.000 luisteraars per maand gaat het dus voor de wind voor deze jonge muzikanten.

Het eerste waar mijn vragende gedachten naartoe gingen, is hoe het is om vanuit een slaapkamer muziek te maken en om te schakelen naar een band die een tour heeft door Europa. Tegenwoordig nemen ze op in een studio muziek en niet meer thuis. Joe geeft aan dat tegenwoordig het hele proces anders is, omdat het in het begin eigenlijk Ryan Smith's persoonlijke project was. Nu schrijven ze vooral met zijn drieën: Ryan Smith, Jordan Smith en Joe Vickers. Ze wisselen stukken muziek in het programma Ableton Live met elkaar uit en gaan daarna de studio in om de losse delen om te zetten in echte nummers. Ik merkte dat dit bevrijdend werkt voor Joe en de rest van de band, omdat ze zo enorm veel meer mogelijkheden hebben in termen van instrumenten, geluiden en opnamekwaliteit. Dit werkt door in hun muziek, waar steeds meer andere invloeden in komen, zoals nu ook meer dancemuziek in bijvoorbeeld 'Alps' van het album I Don't Know. Joe zegt verder dat het optreden de hemel is en dat ze daar echt veel energie in halen. Hij zegt dat het interessant is om te zien hoe er in andere landen om wordt gegaan met muzikanten: iedereen wil respectvol

en professioneel omgaan met ze, wat voor hem in eerste instantie een contrast was met zijn gigs in Engeland. Ze lijken als band dus vooral te genieten van de mogelijkheden die zijn ontstaan na het tekenen van een platendeal.

Touren zullen ze ook doen, waarbij ze ook Rotterdam (24 feb) en Groningen (26 feb) aan doen. Bovendien komt in februari de single 'Standard Tuning' uit, een lied met een emotionele achtergrond voor de band. Het gaat over verlies en het herinneren van oude vriendschappen. In mijn gesprek met Joe kon hij er echter inhoudelijk nog niet heel veel over vertellen, behalve dat 'Standard Tuning' een nieuw geluid is dat ze in de toekomst verder wille uitdiepen. Deze zal uitkomen op een 10" plaat, met een zogenaamde etched B-side: ik ben zeer benieuwd, want ik heb er nog niet naar mogen luisteren. Joe verwacht in het najaar nog een single uit te brengen, waarna begin 2025 een nieuw album volgt. Er zullen waarschijnlijk meer elektronische invloeden op te horen zijn, maar hij blijft hun muziek wel kenmerken als voornamelijk shoegaze, met ambient en dance invloeden. Overigens eindigde hij met de uitsmijter dat bdrmm nooit te politiek zal worden: "let's stick to the music and let that do the talking!"

*'Let's stick to the music and
let that do the talking.'*

Bdrmm

In de afgelopen edities keken we vooruit naar de verborgen parels op het ESNS-programma. Dan is het nu niet meer dan logisch dat we terugblikken op een paar bands van eigen bodem die ons kippenvel gaven op een van de podia!

CHARLOT

In één adem met Morpheus kan worden genoemd: CHARLOT. Van achter de piano schetst ze weelderige geluidslandschappen die, zeker live, opbouwen tot sprookjesachtige maar dansbare songs. De volle productie met een nadruk op synthesizers is volwassen en zeker na geslaagde optredens bij 3voor12 en op Eurosonic is het hoog tijd voor deze elektronische kunstpop om toe te werken naar een vol album!

MORPHEUS

Weten jullie nog Jamie Woon? De man met de fluwelen stem die over slome elektronische, trippy en soms jazzy beats, a la Massive Attack, de meest beklijvende liedjes schreef? Ja, wij waren hem ook bijna vergeten - en weten eigenlijk nog steeds niet waar hij is gebleven. Het doet ons zelfs bijna geloven dat Morpheus, een Amsterdamse producer/singer-songwriter, stiekem zijn reïncarnatie is. IJzersterke, technisch perfect onderlegde en volwassen songs die raken! Voor fans van, dus, Jamie Woon en ook een James Blake.

BUMBLE B. BOY

Bumble B. Boy, of moeten we zeggen: de Nederlandse reïncarnatie van The Bonzo Dog Doo-Dah Band? Want met hun strak gestileerde podiumpresentatie vol gekkigheid - een imker pak, go-pro camera-beelden, schminck en glitter - en meta-benadering van rock 'n roll geven ze eenzelfde energieke show! Is het pure gekkigheid of stiekeme genialiteit? Een muzikaal festijn is het ontegenzeggelijk. We ze zijn benieuwd hoe het zich zal vertalen tot een opgenomen album.

THE DREAM SYNDICATE
Live Through The Past, Darkly
(LP/CD + DVD)

(Label 51 Recordings)

Wat in eerste instantie een docu over Steve Wynn zou worden, leidde tot een docu over de band waar hij sinds 1981 de frontman van is: The Dream Syndicate. De docu van de Nederlandse filmmaker Emiel Spoelder is een feest van herkenning voor de fans, maar ook een prima kennismaking voor de muzik liefhebbers die minder bekend zijn met de band uit Los Angeles. Met medewerking van onder andere Ryan Adams, Black Crowes-zanger Chris Robinson en Rolling Stone-journalist David Fricke, die enthousiast vertellen wat The Dream Syndicate voor hen betekent. (Godfried Nevels)

Achter De Schermen

bij Nederlandse filmmaker Emiel Spoelder

(Door: Godfried Nevels)

Dit keer niet iemand uit de muziekbusiness in Achter de Schermen, maar een filmmaker! Emiel Spoelder volgde de Amerikaanse rockband The Dream Syndicate op de voet en maakten er een film over. Godfried Nevels stelde hem een paar vragen erover.

Wat was jouw eerste muzikale kennismaking met Steve Wynn?

"Ik heb Steve Wynn voor het eerst gezien in 2003, toen hij met The Miracle 3 in Paradiso in het voorprogramma van Ryan Adams stond. Sinds Gold was ik een grote fan van Ryan Adams geworden. Maar hij speelde in Paradiso maar één nummer van Gold, wat voor mij nogal teleurstellend was. Dus was ik meer onder de indruk van Steve dan van Ryan. Maar daardoor was het wel extra leuk dat Ryan als eerste reageerde toen ik hem later benaderde of hij iets wilde zeggen over Steve Wynn. Het is namelijk begonnen als een film over Steve Wynn."

Wat sprak jou precies aan in de muziek van Steve Wynn?

"Het rauwe gitaargeluid. En mooie, pakkende liedjes. Maar het gitaargeluid is voor mij het meest belangrijk. Dat pakte mij als eerste. De liedjes van het eerste optreden zijn me niet heel erg bijgebleven, maar het was vooral de presentatie die ontzettend in your face was. En ook knetterhard. Een van de hardste shows die ik in Paradiso heb gezien. Of dat echt positief is weet ik niet, maar het maakte wel indruk! De liedjes van Steve spreken me aan, maar wel met de energie van de liveoptredens. Ik zie zijn studioplatten als een ontdekkingstocht, welke nieuwe liedjes er zijn gekomen, maar die komen pas echt tot leven als hij ze live heeft gespeeld."

Wat was voor jou de aanleiding om een documentaire over Dream Syndicate te maken?

"In 2009 ben ik naar de filmacademie in Los Angeles gegaan. De eerste week dat ik daar woonde, trad Steve Wynn op met The Baseball Project. In de Troubadour, waar vorige week ook

de presentatie van de dvd van mijn documentaire was. Hij herkende mij. Na het optreden raakten we aan de praat en stelde hij me voor aan familie en vrienden, onder andere aan zijn moeder. Ik vertelde wat ik daar deed en zij reageerde daar spontaan op: Oh wat leuk, de filmacademie... Misschien kun je ooit een film over mijn zoon maken? Ik was als filmstudent al geobsedeerd geraakt door muziekdocumentaires. Ik probeerde alles te kijken wat ik kon vinden. En dit was een uitgelezen kans. Ik was een groot liefhebber van Steve en, ondanks dat hij in kleine zalen speelde, vond ik hem een artiest van wereldformaat! Ik zag daar wel een mooi project in. Twee jaar geleden heb ik Steve verteld dat dit zo is ontstaan, dat zijn moeder dit balletje heeft opgegooid. Dat heeft hij nooit geweten. Maar hij reageerde daar heel positief op, toen ik met dit voorstel kwam."

"Een van de hardste shows die ik in Paradiso heb gezien. Of dat echt positief is weet ik niet, maar het maakte wel indruk!"

Je hebt veel onderzoek gedaan voor je documentaire. Wat heeft jou het meest verrast?

"Toen ik met dit project begon, destijds nog een film over Steve Wynn, was het in mijn hoofd iets heel groots. Vrij

snel kwam ik erachter dat ze inderdaad heel groot waren, maar wel binnen bepaalde kringen. Dat was voor mij in die zin opzienbarend, dat je soms bij artiesten die je fantastisch vindt een verhaal daaromheen maakt: enorme zalen vol met laaiend enthousiaste mensen... En dat ik er toen achter kwam dat het, zeker in Europa, een hele vaste club met trouwe liefhebbers is die er voor een groot deel al vanaf de jaren tachtig zijn. Het enthousiasme kwam bij mij gelijk naar voren. Dit verdient zoveel meer aandacht! Dat was voor mij een eye opener. En wie weet, als het verhaal daarvan bekend wordt en naar buiten komt, dat mensen de muziek leren waarderen."

GEZIEN

Optredens in binnen- en buitenland
gezien door onze medewerkers.

DEPECHE MODE

New wave opa's laten zien hoe het moet. Dreunende baslijnen, golvende synths en dramatische, doch euforische vocalen. All I ever wanted was echt binnen handbereik bij het concert van Depeche Mode in de Ziggo Dome. De ongelooflijke range van de zestigers komt live heerlijk tot zijn recht. Ondersteund door niet te filmen (zelfs niet door de duizenden papa's met hun iPhones in de lucht) visuals, staat het tweetal garant voor spektakel. In 2022 overleed het derde lid van de band, Andrew Fletcher. Het laatste album en gelijknamige wereldtour, Memento Mori voelt aan als een tribute aan het adres van hun verloren partner en vriend. Op een wrange, maar prachtige wijze lijkt dit de melancholie van hun andere historische tracks te versterken. En eerlijk, op deze leeftijd een stampvolle Ziggo Dome ruim twee uur lang plat spelen, dat kunnen alleen de hele groten. Een dikke aanrader voor wie zijn lief (of beste vriend) op een onvergetelijke avond uit wil trakteren. (Pim van den Bergh)

AMSTERDAM KLEZMER BAND

Veel bezoekers van het Nijmeegse poppodium Doornroosje zijn benieuwd hoe het onlangs verschenen 19e album Bomba Pop van de 28-jarige Amsterdam Klezmer Band live klinkt. Deze plaat is namelijk geproduceerd door de Duitse deejay Dunkelbunt die flink wat synthesizers en drumcomputers toevoegde. Sommige

bezoekers slagen een zucht van verlichting als de Amsterdammers met hun akoestische instrumenten het podium opkomen en hun vertrouwde aanstekelijke kleztermuziek met balkan-, jazz- en folk-invloeden de zaal in blazen. Toch is niet alles hetzelfde. Voor deze albumtour vergezelt drummer Mischa Porte de band en heeft Jasper de Beer de contrabas voor een basgitaar ingeruild om de Bomba Pop-sound naar het podium te vertalen. Percussionist Alec Kopyt die op leeftijd is en al vanaf 1997 meespeelt, kan hierdoor een half uur backstage uitrusten. Op het podium verschijnt een bijzondere gast: zanger Salah Eddine Mesbah die ze op hun Marokkaanse tournee hadden ontmoet, maar in hun eigen stad Amsterdam bleek te wonen. Hij vertaalde de Turkse liederen op het album in het Arabisch. Door zijn dromerige stemgeluid waan je je even in het Marokkaanse Atlasgebergte bij ondergaande zon. (Rosanne de Boer)

AFTERSLAG FESTIVAL

Afterslag: de jaarlijks terugkerende afterparty van het Groningse Eurosonic Noorderslag, steevast op de zondag in het Apeldoornse Gigant. En het mag gezegd worden: het festivalletje leeft in Apeldoorn als nooit tevoren. Je loopt als bezoeker de hele dag van het café naar de popzaal en weer terug – en zo is er de hela dag iets te zien en te horen. Met deze editie enkele opkomende acts als Droom Dit, wier tweede EP Of Het Terugkomt zojuist is verschenen en op ESNS al was uitgeroepen tot beste act in Groningen. Nederlandstalige liedjes die helemaal van nu zijn; de teksten over inclusiviteit en een zanger met een bevlogen manier van voordragen. Droom Dit mag terecht dromen en ik voorspel bij deze dat vele van die dromen zullen uitkomen. Het Amsterdamse Loupe was op 3FM al een beetje doorgebroken, spelen heerlijk in het gehoor liggende dromerige indie popliedjes met meerstemmige zang, bijzondere ritmes en heerlijke gitaarrifjes die nog het meest te vergelijken zijn met The Sundays (begin jaren '90), maar de meiden van Loupe zijn zo jong dat ik me afvraag of zij deze band überhaupt wel kennen. Ook nog zo jong, maar wát een performance op een podium: Anne-Rose Clayton, een zangeres die heerlijk stuiterende vette dance en house muziek draait (waar een toetsenist en drummer nog eens live overheen spelen) en haar zang is loepzuiver, betoverend en ik heb iedereen zien bewegen: stilstaan is onmogelijk. Housemuziek met de betere zanglijnen dus. Ik denk dat ik een abonnementje neem op dit heerlijke festivalletje (Jasper Koot)

DEEP PURPLE MACHINE HEAD

SUPERDELUXE ANNIVERSARY EDITION

1LP+3CD+BLURAY

INCLUDING 2024 REMIX BY DWEEZIL ZAPPA/2024 ALBUM
REMASTER/2 LIVE SHOWS/2024 ATMOS AND 1974 QUAD MIXES

OUT NOW

**The Cure's legendary
live album back
on 2LP and CD**

**Including 2 previously
unreleased bonus tracks**

Release: March 22

REISSUES

FUCKED UP Chemistry of Common Life

Het Canadese Fucked Up sloeg met hen tweede plaat in als een bom.

Lovende recensies, enkele prijzen

en dat terwijl je als punkband je plaat aftrapt met een fluitsolo, even verderop bongos en zelfs een hoorn voorbij laat schellen. Maar uiteraard, de hardcore roots blijven duidelijk kenbaar. De aanstekelijke punk refreintjes worden erop los geschreeuwd en gitaarriffs vliegen voorbij. Vijftien jaar later klinkt het nog altijd vernieuwend en fris. Nu eindelijk weer op prachtig oranje gekleurd vinyl verkrijgbaar! (Tim Jansen)

RYO FUKUI Live at Vidro 77

Van de in 2016 overleden Japanse jazzpianist en zijn trio zijn slechts een paar studio albums uitgebracht, elke nieuwe opname is dus een behoorlijk belevenis. Deze live opname uit 1977 is opgenomen in de club in Sapporo waar het trio een vaste thuisbasis had. Openend met een 16 minuten durend

Mellow Dream is meteen helder waar Fukui zijn legendarische status vandaan heeft. (Jurgen Vreugdenhil)

MOTÖRHEAD The Lost Tapes Vol. 5

'We are Motorhead... and we play rock 'n' roll!' Dat is de klassieke

opening van concerten van Lemmy en zijn kompanen. Ook deel vijf wijkt daar niet van af. Dit laatste deel is opgenomen in 2008 tijdens het Download Festival. Prima opgenomen en een hele bult klassiekers, die in gang gezet worden met opener Doctor Rock en afgesloten worden met Ace Of Spades en Overkill. Bij die laatste nummers mag oudgediende Würzel nog even een partijtje meespelen. Lekker hoor, ik houd wel van die viertallige Motorhead-line-up. Naast de losse vinylversie van dit lekkere deel 5, komen de eerste, tijdens de afgelopen Record Store Days uitgegeven, vier delen tezamen met dit vijfde deel in een cd-boxje uit. Net als de eerdere vinylvarianten wat variërend in geluidskwaliteit, krijgen we wel vijf prachtige

PUNK ROCK!

10 maart t/m 28 april 2024

In de Main Street van onze Tone & Image Gallery is een tentoonstelling te zien met punk-, new wave- en skafoto's uit de jaren 70 en 80 vorige eeuw van onder meer The Ramones, Blondie, The Stranglers, Ian Dury en The Sex Pistols, gemaakt door de hardcore muziekt fotografen uit die tijd. Dit naar aanleiding van de Nederlandse publicatie van *Rock!* deel 1 (Uitgeverij Sherpa), een bundeling van de illustraties en stripverhalen die de Franse tekenaar Serge Clerc in die periode maakte voor bladen als *The New Musical Express*, *The Face*, *Rock&Folk* en *Muziekrant Oor*.

De presentatie van deze unieke uitgave zal bij Tone & Image plaatsvinden op zondag 17 maart om 15.30 uur. Serge Clerc zal die middag aanwezig zijn om *Rock!* te signeren.

(Check tegen 17 maart onze website nog even i.v.m. eventuele Franse treinstakingen.)

Tone & Image Gallery
Art Centre Schiedam
Lange Nieuwstraat 191-1
3111 AJ Schiedam
T 06 28 579 051

Geopend donderdag t/m zondag
van 12.00 - 17.00 uur

E toneandimagegallery@gmail.com
W toneandimage.gallery

Deze tentoonstelling kwam mede tot stand dankzij

De toegang is gratis maar een vrijwillige bijdrage wordt op prijs gesteld.

JORN'S KWARTEEUWTJE

Dit jaar vieren een flink aantal albums hun kwarteeuwig bestaan. En niet zomaar, want het waren albums waarmee een millennium werd uitgezwaaid. Jorn (Concerto) blikt terug op de meest toonaangevende platen uit 1999.

AIR Moon Safari

We spelen nu al vals, want eigenlijk komt dit album uit 1998. Maar ze vieren zelf een jaartje later het 25-jarige bestaan met een 3CD boxje met daarop zeldzame, nog niet eerder uitgebrachte tracks, geweldige remixes en een documentaire met beelden van hun eerste wereldtour. We weten het nog als de dag van gisteren: massa's mensen trokken naar de winkel om deze, op een af andere manier typisch Franse, eclectische mix van downbeat elektronica met retropop, soul, sixties space age en nouvelle vague films te halen. Op het eerste oog twee Franse lulletjes rozenwater die met hun kapsels in de jaren zestig waren blijven hangen, bleken de twee visionaire producers. Als tegenhanger van de zwaardere elektronica die populair werd in Duitsland en ons eigen landje (denk: techno en gabber), bracht Frankrijk onder aanvoering van Daft Punk en dus Air een luchtige, sfeervolle, soms aan lounge 'n leisure grenzende elektronica, veelal verpakt in herkenbare en behapbare liedjesvorm. Bovendien brachten ze de liefde voor synthesizer freaks zoals Vangelis en Tomita terug, hoe cult en kitscherig ook. Het bleek een regelrechte hit die ook (ruim) 25 jaar na dato nog op eenzame hoogte staat.

concerten: 1984, 1995, 1998, 2000 en 2008 en daarmee vijf verschillende momenten uit het bestaan van een geweldige rockband! (Hermen Dijkstra)

NOVASTAR 👍
The Best Is Yet To Come
(Universal)

Novastar is de band rondom Joost Zweegers. De in Sittard geboren Zweegers is het gezicht van de Belgische formatie

die in 2000 opzien baarde met een titelloos debuut. Een onmiskenbaar goed album, omhooggestuwd door onder meer de nummers Wrong en The Best Is Yet To Come. Deze laatste track geldt nu als de titel van een nieuw album, waarin oude hits een fraai orkestraal jasje hebben gekregen. Voller en rijker klinkend dan ooit. Op de plaat komt met (afsluiter) Look At You Know tevens een nieuw nummer voorbij. Eentje die qua schoonheid zo

tussen het rijtje Wrong, Because, When The Lights Go Out On The Broken Hearted, Never Back Down en The Best Is Yet To Come past. Wat een mooi oeuvre, alles zo opsommend. Van de strijkers op de ontroerende versie van Wrong tot de subtiele drums en synths op Because en het klein gemaakte Never Back Down; dit album is één groot hoogtepunt. (Jelle Teitsma)

VIOLENT FEMMES
Violent Femmes (40th Anniversary Deluxe Edition)

Nog steeds zijn Violent Femmes in al hun eenvoud een eigenwijs en sympathiek trio, maar het was hun debuut uit 1983 dat een tijdloze klassieker werd. Het naamloze album krijgt na 40 jaar nog eens verdient de aandacht. Hoewel de Deluxe Edition voor de trouwe volger qua demo's en liveopnamen geen geheimen kent, is deze uitgave wel een streling voor het oog. De originele analoge banden werden gebruikt voor het album en Kevin Gray was verantwoordelijk voor de lacquers. (Corné Ooijman)

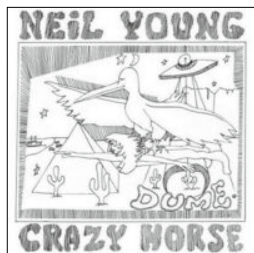
HALLO VENRAY
Leather On My Soul
(Excelsior)

Sinds 2005 hebben Henk Koorn en zijn mannen een mooi onderkomen gevonden bij Excelsior Recordings, en blijven ze maar prachtige platen uitbrengen. Eén ommissie was er wel: een vinyl uitgave van Leather In My Soul, de dubbel CD uit 2008, met op CD1 de akoestische en op CD2 de elektrische versie. Hallo Venray kreeg van Excelsior de kans er één LP van te maken en dus hebben we nu een akoestische en een elektrische kant, waarbij de versies door de band zelf zijn gekozen. En dus krijgen we Circles in de vrolijk rammelende elektrische versie en het ontroerende Why Should I Want You in de breekbare akoestische versie. Opvallend is wel dat beide kanten nog steeds uitblinken in een prachtige ongepolijste sound. Een zeer welkome reissue. (Jurgen Vreugdenhil)

THE WATERBOYS 1985

In een gelimiteerde oplage (3000 stuks) verschijnt de deluxe boxset 1985, die het verhaal vertelt van de totstandkoming van het Waterboys-album *This Is The Sea* dat in dat jaar werd opgenomen. De boxset zit barstensvol met vroege demo's, alternatieve versies en andere interessante opnames, aangevuld met een geremasterde versie van het album plus een 220 pagina's tellend boek met uitvoerige achtergrondinformatie en foto's. Los van deze boxset is ook een heruitgave van *This Is the Sea* op elpee verkrijgbaar. (Godfried Nevels)

NEIL YOUNG Dume (Warner)

Na de sombere platen die bekend staan als *The Ditch Trilogy*, jaren waarin dierbaren van Neil Young overleden, duikt hij in juni 1974 weer de studio in. Zijn band Crazy Horse is weer van de partij met nieuweling Frank Sampedro, die de plaats inneemt van de overleden gitarist-zanger Danny Whitten. En ondanks dat zijn relatie met actrice Carrie Snodgrass ten einde is, straalt de hernieuwde levenslust van dit zevende

studioalbum *Zuma* uit 1975 af! Misschien is er zelfs opluchting te vernemen in de rocknummers waarin hij het leven van een vrijgezel bezingt: *Drive Back*, *Stupid Girl*, en *Lookin' For A Love*. En wie herinnert zich niet de parels van dit album: *Cortez The Killer* en *Don't Cry No Tears!* Op *Dume* staan 16 opnames, die gemaakt werden ten tijde van de *Zuma*-sessies waaronder outtakes! De Archives-serie: een waardig monument voor deze troubadour én de fijnproevers! (Koos Schulte)

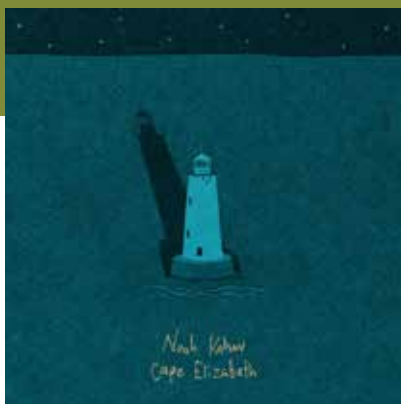

KYLIE MINOGUE Body Language (20th Anniversary)

Met het uitstekende *Tension* zette de inmiddels 58-jarige Kylie Minogue zichzelf vorig jaar weer helemaal op de kaart. Maar op haar allerbest was de Australische vooral in de eerste jaren na de millenniumwisseling. Met het onderkoelde *Slow* scoorde Kylie in 2003 na *Spinning Around* en *Can't Get You Out of My Head* opnieuw een enorme wereldhit. De single is afkomstig van *Body Language* dat nu is uitgebracht op rood vinyl. Met nummers als *Chocolate and Red* *Blooded Woman* is het een van de betere albums in de catalogus van Kylie, dus deze heruitgave is van harte welkom! (Peter van der Wijst).

NOAH KAHAN Cape Elizabeth (Universal)

De Amerikaanse singer/songwroter Noah Kahan lijkt een abonnement op groeibriljantjes te hebben. Zijn laatste LP *Stick Season* werd zijn definitieve doorbraak in de US, waarna de zegetocht langzaam maar zeker werd doorgetrokken naar de rest van de wereld, iets wat zo lang duurde dat er zelfs een compleet nieuwe versie van dat album bijkwam. Dat is nu ook het geval met de 5 song EP *Cape Elizabeth*. Origineel binnen een weekje geschreven is dit nu sinds de originele uitgave uit 2020, wegens succes, alweer de tweede rerelease. Kahan is zijn mentale problemen, angstaanvallen en depressies, tekstueel nooit uit de weg gegaan, en ook hier, met name in *Troubled Mind* en *Glue Myself Shut*, is dat het leidende thema. Waar hij eerst nog aan de rock/pop kant opereerde, was deze EP al een eerste stap naar het folkrock idioom waarin hij zijn grootste succes inmiddels heeft mogen vieren. Ook andere albums van hem zijn weer goed verkrijgbaar, en deze EP is daar een noodzakelijke uitgave bij. (Jurgen Vreugdenhil)

REISSUE OP VINYL :

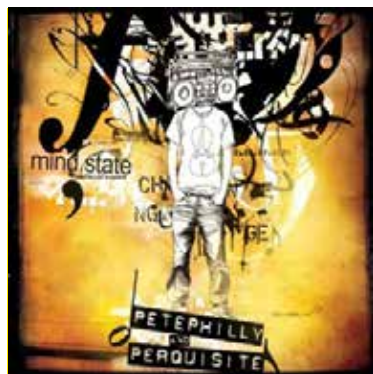
PETE PHILLY & PERQUISITE

(door: Stef Mul)

Een derde album is ruim 15 jaar later eindelijk in de maak; de eerste twee vergeten platen zijn eindelijk weer beschikbaar op vinyl... het zijn mooie tijden voor Pete Philly & Perquisite fans en het is hoog tijd voor een verse aanwas van muziekliefhebbers om hun toch wel beetje vergeten pareltjes te ontdekken.

MINDSTATE

Bijna 20 jaar geleden zetten Pete Philly & Perquisite ons land op de kop met een van de beste - en ieder geval de mooiste - hiphop plaat die ons land heeft gekend. Mindstate liet zelfs de grootste argwanende luisteraar horen hoe hiphop alle muziek in zich kan bevatten die je je maar kan voorstellen. Niet gek, met de klassiek geschoolde Perquisite achter de knoppen. Hij nam niet alleen een geweldig oor voor jazz, op zich best bekend in de hiphop, maar ook klassieke muziek en een cello mee. Vocalist Pete Philly rapt en zingt zo moeiteloos in het Engels, dat het net zo goed een project uit New York, bakermat van de hiphop, had kunnen zijn. Als dan ook nog eens legende Talib Kweli groots over je spreekt, zijn de verwachtingen natuurlijk torenhoog.

MYSTERY REPEATS

Verwachtingen die ze met de opvolger moeiteloos waar leken te maken. Er werden nog meer smaken toegevoegd aan de mix dan op hun debuut. Op Clap Kick Flow waan je je op het schoolplein of een basketbalveldje in de Bronx, waar vrienden (en vijanden) met elkaar strijden om de vetste flow. Op Womb to Tomb herkennen we samba uit Brazilië. Het titelnummer werd een tophit in ons kikkerlandje. Zelden hoorde je een klassiek thema zo verwerkt in hiphop. Pete Philly's etaleert op Fish To Fry zijn pure talent voor wordplay. De manier waarop de jazzpiano wordt gesampled, kan zich meten met de beste producers in hiphop. Aan het einde horen we dan weer wat Afrikaanse geluiden. Je zou misschien kunnen stellen dat Mystery Repeats de cohesie van Mindstate mist, maar de pieken zijn des te hoger. Daarom was het schrikken dat de twee daarna compleet van de radar verdwenen als duo. Tot nu... de eerste singles zijn inmiddels uit. Maar eerst nog even terugkeren naar twee van Nederlands meest eigenzinnige en leuke hiphop platen aller tijden!

CLASSIC JAZZ VINYL

(door: Stef Mul)

Elke maand worden er briljante jazzreleases uit het rijke verleden opnieuw beschikbaar gemaakt. En dat is maar goed ook, want de originelen zijn vaak onvindbaar of onbetaalbaar.

In al het vinylgeweld is een klein overzichtje echter geen overbodige luxe...

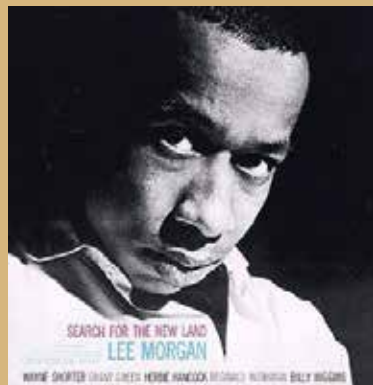

ASTRUD GILBERTO Look To The Rainbow

Vorig jaar overleed de Braziliaanse halfgodin van de bossa nova na een lang en roerig leven. Waar het westen haar op handen droeg, als een van de fakkeldragers van voor ons destijds onbekende Braziliaanse geluiden, was dit in haar thuisland lange tijd een heel ander verhaal. Tel daar media-hetzes over een eventuele affaire met de notoire alcoholist Stan Getz bij op, en je snapt dat Astrud Gilberto niet altijd de liefde heeft gekregen die ze verdient. Des te meer reden om haar vederzachte stemgeluid te koesteren tot in de oneindigheid.

LEE MORGAN Search For The New Land

Hoewel opgenomen voor Morgans absolute klassieker *The Sidewinder*, zijn de verschillen tussen de twee platen toch enorm. Kenmerkt *The Sidewinder* zich door zompige blues thema's en wat flirts met soul-jazz, is *Search For The New Land* een stuk avontuurlijker. Mysterieus en diep spiritueel trapt het titelnummer af, om die diepte niet meer los te laten. Een onbekendere parel uit Morgans veel te korte carrière.

SUN RA The Futuristic Sounds Of Sun Ra

Het is dit jaar alweer 110 jaar geleden dat Le Sony'r Ra op onze aardbol neerstreek, om alle inspiratie die hij uit verre universums had verzameld op bizarre wijze te ontketenen op het aardse volk te ontketenen. In alle kosmische chaos die nog zou volgen is *The Futuristic Sounds of Sun Ra* (1962), ondanks wat de titel doet verwachten, een van de meest toegankelijke werken van de Arkestra-leider. En daarmee is het verplichte kost voor iedere jazzfan.

THE ROLLING STONES

Live At The Wiltern

(Universal)

'Geen jaar compleet zonder een archiefuitgave van The Rolling Stones, dus laten we deze maar vroeg in het jaar doen.' Zo ongeveer moet de gedachtegang van de platenmaatschappij zijn geweest om weer een liveplaat uit te brengen. Ditmaal is het een concert dat opgenomen is in het Wiltern Theatre in Los Angeles in november 2002. De Licks-tour was in volle gang en The Rolling Stones deden ook enkele kleinere, intiemere concerten. Dit Wiltern-concert is er daar een van.

De setlist is een erg aangename. Natuurlijk worden tijdens de diverse tournees van The Stones klassiekers als Start Me Up, Jumpin' Jack Flash, Tumbling Dice en Brown Sugar met regelmaat gespeeld.

Daar kan je iets van vinden, maar het is ook wel begrijpelijk. Het zijn dan ook de wat minder voor de hand liggende nummers, die hier de aandacht trekken. Neighbours zat begin jaren tachtig nog wel eens in de setlist en voor Hand Of Fate en Stray Cat Blues, moeten we zelfs nog veel verder terug. Het geweldige Can't You Hear Me Knocking? Slechts één keer in 1971! Dance (Part 1) en Thru And Thru zijn exclusief voor deze tour.

De begintijd van The Stones, dat dan nog erg veel bluescovers speelt, wordt niet vergeten. Er is plek voor That's How Strong My Love Is en Everybody Needs Somebody die beide midden jaren zestig al in de ijskast gezet werden. De laatste wordt van stal gehaald om Solomon Burke, die het voorprogramma verzorgde, even op het podium te halen en in het welverdiende zonnetje te zetten.

Een aantal van deze bijzondere nummers waren eerder terug te vinden in het acht maanden later opgenomen 'Olympia, Parijs'-gedeelte van de destijds nogal prijzige Four Flicks-DVD-box uit 2003, maar deze Wiltern-uitgave heeft mijn voorkeur. Het beeldmateriaal hier is intiem en fraai gefilmd en heeft een mooie beeld- en geluidsmix. Jagger maakt overigens zijn rol als frontman volledig waar: energiek, charismatisch en de ringmaster. Je wordt overigens een beetje melancholisch als je Charlie Watts geweldig ziet drummen.

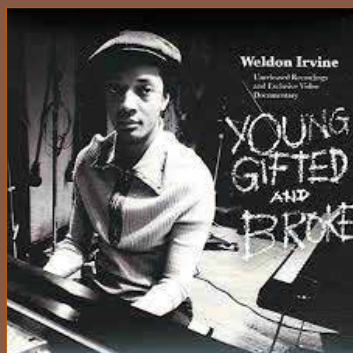
Al met al is dit dan ook een bijzonder fraaie uitgave, waar genoeg plezier aan te beleven valt. Waar de stadionconcerten nog wel eens op elkaar lijken, is dit intieme optreden daadwerkelijk een prachtige toevoeging aan de toch al rijke canon van The Rolling Stones. (Hermen Dijkstra)

A dark stage with two bright blue spotlights. The spotlights are positioned in the upper and lower right areas, casting a strong blue glow. A microphone stand is visible in the bottom right corner. The background is dark and textured.

' A good thing never ends.'

Mick Jagger

WELDON IRVINE
Young, Gifted & Broke
(P-Vine)

De naam Weldon Irvine zal niet direct bij iedere muzikliefhebber een belletje doen rinkelen, maar dat maakt deze in 2002 overleden toetsenist en componist niet minder invloedrijk. Zo was hij van 1966 tot begin jaren zeventig bandleider van niemand minder dan Nina Simone met wie hij zijn meest bekende nummer schreef: het talloze malen gecoverde Young Gifted And Black. Na een serie soloalbums die als voorlopers van de acid jazz beschouwd kunnen worden, en die in de jaren '90 herontdekt werden door hiphoppers als A Tribe Called Quest (voor wie hij vervolgens als mentor diende), legde hij zich toe op het schrijven van een flink aantal musicals, waaronder het veelgeprezen en zeer succesvolle Young Gifted And Broke uit 1977.

Wie er destijds niet bij was in het Billie Holiday Theatre moest tot 2012 wachten totdat opnames van de musical op cd verschenen. Die is inmiddels allang niet meer verkrijgbaar, dus het is geweldig nieuws dat Young Gifted And Broke nu eindelijk ook op vinyl is geperst. Ook zonder kennis van het verhaal is deze organische mix van jazz, gospel, soul en blues, gespeeld door o.a. Irvine zelf, een jonge Marcus Miller en diverse vocalisten, namelijk een feest voor het oor. Een prachtig document en een absolute aanrader voor de liefhebbers van bijvoorbeeld Gil Scott-Heron, Donny Hathaway en Terry Callier. (Marco van Ravenhorst)

hiphop history

In deze rubriek duiken we maandelijks in de rijke geschiedenis van een cultuur dat in haar toch korte bestaan al vele gezichten en nog meer bijzondere verhalen heeft gekend. Dit keer...

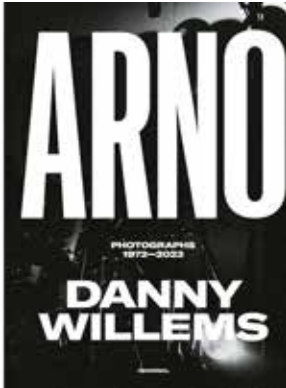
BOOT CAMP CLIK

The Last Stand

Crews, clans en cliques: in de hiphop kom je het beste met back-up! Vanaf het moment dat de Wu-Tang Clan de wereld verpletterde met hun meerkoppige monster raps werd "there's power in numbers" ook een grondwet in de hiphop. Soms is er sprake van een de hiphop equivalent van de supergroep, vaak pakte het twijfelachtig uit. Dan was het niet meer dan een hiphopster die zijn oude buurtvriendjes een kans wil geven om te schitteren. Busta Rhymes' Flipmode Squad en de opnames van Def Squad (EPMD, Redman, Keith Murray en Jamal) zijn te wisselvallig om ze op dezelfde hoogte te scharen als hun solowerk. Dat geldt niet voor Boot Camp Cltik uit Brooklyn. Met een geweldig peloton aan artiesten, bestaande uit Buckshot (Black Moon), Smif-N-Wessun (Tek and Steele), Heltah Skeltah (Rockness Monsta and Sean Price) and O.G.C. (Starang Wondah, Top Dog, and Louieville Sluggah), is dit wel een gevalletje waarbij het geheel meer – of in ieder geval evenveel – als de som der delen. Op het album The Last Stand (2006) piekt de groep, gesterkt door de heerlijk groteske beats van de inmiddels oudgedienden 9th Wonder en Marco Polo die de militante mars en spervuur aan bars perfect aanvullen. Deze vroege 2000s klassieker is nu eindelijk weer uit op lp. De ware hiphop fan mag deze niet laten liggen. (Stef Mul)

BOEKEN

DANNY WILLEMS ARNO – Photographs 1972, 2002

Een bijzonder boek over de Belgische muzikant Arno Hitjens, maar eigenlijk over vriendschap en het verstrijken van de tijd. Dat kan, omdat fotograaf Danny Willems al op jonge leeftijd de

dikste maatjes werd met Arno en dus kan teren op decennia's aan materiaal: van de fotosessie voor de hoes van Arno's (en Paul Decoutere's) band Freckleface en de biertjes in de plaatselijke cafés tot de vaak vermoeiende nasleep van het toeren. Arno voelt als Willems' muze, eentje waarvan de vriendschappelijke liefde vanaf spat. De foto's zijn zo persoonlijk, ongecensureerd en oprecht, dat je er meer van leert dan menig biografie of biopic zal doen. Zelfs als je Arno niet of nauwelijks kent, ontwaart zich in dit boek een meeslepend en emotioneel beeldverhaal. (Stef Mul)

WOUTER VAN OORSCHOT Dylan en wij zonder Amerika

Een boek voor iedereen die niks hebben met Dylan, maar eigenlijk niet weten waarom. Zij die zich nooit echt in zijn werk hebben willen verdiepen "en nu toch eens willen weten 'wat dat toch is met die

Dylan'". Ik ben er daar zeker één van, want in den beginselen kan ik zijn gepingel op de gitaar en zijn snauwerig wauwelende zang niet aan. En toch voel je dat er meer aan de hand is, dat zijn teksten hemel en aarde (en in ieder geval het bekrompen Amerika) hebben bewogen. Dat het geen slap gelul in de breedte is, maar grenst

aan filosofie en literatuur. Zo beoordeelt ook van Oorschot, overduidelijk groot fan. Of dit het meest volledige boek is over Dylan? Onmogelijk. Maar het is met verve en liefde geschreven, en het helpt een Dylan-scepticus als ik in ieder geval beter begrijpen waarom ik er al die tijd al naast zit! (Stef Mul)

SEAN O'HAGAN Nick Cave: Geloof, Hoop en Ravage

Journalist Sean O'Hagan transcribeerde zijn gesprekken met zijn vriend Nick Cave en ontdekte dat er meer dan genoeg materiaal was voor een fascinerend boek. De artiest nam geen blad voor de mond en vertelde

over alles van zijn vroegste jeugd, heroïneverslaving, band break-ups en natuurlijk de onvoorstelbare pijn van het verliezen van een kind. Voor een man die aangeeft interviews te haten, is het goed gelukt Cave te doen praten – waarschijnlijk door de vriendschappelijke band tussen de twee. Tot in de kleinste details, en dus op huiveringwekkende wijze, doet Cave bijvoorbeeld verslag van de dag waarop hij zijn zoon verloor. De precisie van de vertelling zorgt er voor de rest voor dat het boek soms leest als een memoires uit eerste hand, dus fans van de artiest weten wat hun te doen staat... (Stef Mul)

FILMS

NOLAN'S NOODKREET

Christopher Nolan vroeg ons vorig jaar allemaal het absolute kwaad dat de streamingdiensten zijn te bestrijden door nog steeds (of weer!) je favoriete films aan te schaffen op DVD en Blu-Ray! Dus, in navolging van Nolan's noodoproep, delen wij hier maandelijks onze tips voor in de DVD-speler...

LE POT-AU-FEU

Regie: Trần Anh Hùng

Cast: Juliette Binoche, Benoit Magimel

Liefde gaat door de maag! Als er één film dat op beeld weet te vangen, is het Le Pot-Au-Feu wel. Ruim twee uur lang word je ondergedompeld in het vocht, de gassen, de geuren en kleuren van de Frans keuken.

Niet het stresserige van The Bear en Boiling Point, niet de ranzige gezelligheid van Tampopo, maar het is prachtig gefilmd food soft-erotica. Tussen de

maaltijden door is er ook nog eens ruimte voor een mooi en ontroerend liefdesverhaal. Tip: ga deze film niet op een lege maag kijken!

PAST LIVES

Regie: Celine Song

Cast: Greta Lee, Teo Yoo, John Magaro

Een werkelijk prachtige film over de levens die je had kunnen lijden, de liefdes die we hadden kunnen ontmoeten.

Nora, op jonge leeftijd van Korea naar Canada verhuist, komt haar jeugdvriend (en liefde)

weer tegen in New York, net op het moment dat ze voor grote veranderingen en keuzes komt te staan. Meer willen we niet verklappen, want dit is een film die ervaren moet worden. Schaf wel alvast een stoffer-en-blik aan, want je hart ligt na afloop in duizend stukjes op de grond! Extra tip: schitterende soundtrack is overigens ook verkrijgbaar op vinyl...

ONAFHANKELIJKE FILMJOURNALISTIEK SINDS 1981

filmkrant

ELKE MAAND IN DE BUS?

ALLE NIEUWE FILMS. INTERVIEWS.
OPINIES & ACHTERGRONDEN PLUS
OP FILMKRANT.NL FILMNIEUWS.
FILMAGENDA, VIDEO-ESSAYS
EN MEER

WORD ABONNEE!

STORT € 48 OF MEER OP REKENING
NL28 INGB 0005 3933 05 TNV
STICHTING FUURLAND, AMSTERDAM
OVV 'NIEUWE ABONNEE MANIA'
& ADRESBEGEVENS

POOR THINGS

HET SMELT

Regie: Veerle Baetens

Cast: Charlotte De Bruyne, Sebastien Dewaele

Uit het zelden teleurstellende België kwam afgelopen jaar wederom een sterk staaltje filmmaken. Debuterend regisseur Veerle Baetens kiest niet voor de makkelijke

weg, want haar debuut is een gitzwarte en onheilspellende weergave van (de gevolgen) van jeugdtrauma. Geen makkelijke kost, wat ook niet anders kan met zulke thematiek, maar geweldig geacteerd en gemaakt. We zijn benieuwd wat we nog meer van Baetens en deze jonge cast gaan zien! Nu ook op dvd. (Stef Mul)

Vrouwen en componeren

(door: Peter Simmers)

Waarom zijn er in de voorgaande eeuwen zo weinig vrouwen die gecomponeerd hebben? Het antwoord op die vraag is niet zo moeilijk als je kijkt naar de wijze waarop de samenleving in de periode werkte. De man bepaalde namelijk wat wel en niet kon. Treffend voorbeeld hiervan is de vader van Fanny en Felix Mendelssohn die zijn dochter meedeelde dat muziek voor Felix zijn beroep zal worden maar dat het voor haar 'een versiering van het leven' zal blijven. Felix deed daar nog een extra schepje bij door te stellen dat ze 'pas denkt aan muziek als haar huiselijke plichten vervuld zijn.' Ook werden vrouwen lange tijd geweerd van opleidingen. Dat composities van vrouwen wel een podium kregen, is vooral te danken aan bijzondere omstandigheden. En dat alles terwijl de beschermheilige van de muziek een vrouw is: Sint Caecilia.

ÉLISABETH JACQUET DE LA GUERRE (1665-1729)

Élisabeth Jacquet wordt in 1665 geboren in een muzikaal gezin. Ze is een groot talent op het klavecimbel en als klein meisje mag ze in het paleis van Versailles optreden. Lodewijk de 14e moedigt haar aan en zijn maîtresse, Madame de Montespan, krijgt de zorg over haar. Ze trouwt met organist Marin de la Guerre, maar voert haar geboortenaam als eerste, wellicht door de bekendheid die ze al had. Ze blijft muziek schrijven en opdragen aan Lodewijk de 14de, maar het muzikale leven aan het hof van Lodewijk de 14de werd voornamelijk bepaald door Jean-Baptiste Lully. Daarbij stond alles in het teken van de Zonnekoning, die verzot was op dansen.

Élisabeth geeft succesvolle huisconcerten in haar woonplaats Parijs. Haar enige opera, *Céphale et Procris*, werd voor het eerst uitgevoerd in 1694; pas in de 20e eeuw is er opnieuw belangstelling voor haar werk. (Peter Simmers)

SYNTAGMA AMICI

Les hautbois chambre roi Les Hautbois à la Chambre du Roi

De koning in de titel is Lodewijk de Veertiende, de Zonnekoning, en in

het Franse 'hautbois' horen we de herkomst van ons 'hobo'. Het instrument kwam in de tweede helft van de zeventiende eeuw tot volle wasdom. Componisten als Lully en Couperin schreven er muziek voor, die dan weer werd uitgevoerd aan het hof, waar de Franse barok aan het pieken was. Couperins elfde koninklijke concert is hier een schitterend voorbeeld, ook van de Goûts-Réunis, het samengaan van de Franse en Italiaanse stijl, om zo de barok naar een nog hoger plan te tillen. En er zijn bij de minder bekende namen heuse ontdekkingen, zoals het werk van Louis-Antoine Dornel, dat met zijn balsturigheid en scherpe kantjes zeer modern

klinkt. Wat uiteraard ook op het conto komt van de gedreven musicerende Syntagma Amici, die hun reputatie meer dan waar maken. (Enno de Witt)

REINOUD VAN MECHELEN A NOCTE TEMPORIS

Elisabeth Jacquet de la Guerre - Céphale et Procris

Deze eerste Franse opera, die werd geschreven door een vrouw, heeft een proloog en 5 actes. Het verhaal gaat over twee Griekse geliefden waarbij de een denkt dat de ander ontrouw is met alle gevolgen van dien, ook omdat een jaloerse godin zich er mee bemoeit. De proloog heeft niet direct met het verhaal te maken, maar is een loftuiting voor Lodewijk de 14de. Gedurende 2 ½ uur zijn er vele aria's voor solisten, duetten en koor

die worden afgewisseld met instrumentale stukken. Dirigent Reinoud van Mechelen dirigeert niet alleen 'zijn' A nocte temporis en het Choeur de chambre de Namur, maar zingt ook de rol van Céphale. Sfeervolle uitvoering die de 17e eeuw doet herleven. (Peter Simmers)

CAMILLE DELAFORGE & ENSEMBLE IL CARAVAGGIO **Mademoiselle Duval - Les génies**

Opgeduikeld uit de archieven van Versailles komt een partituur van een opera-ballet van Mademoiselle Duval uit 1736. De partituur werd aangevuld en voorzien van ontbrekende delen. Nu kan deze 'one hit wonder' na bijna 300 jaar nadat het werd geschreven en uitgevoerd weer worden gehoord. Geschreven op haar 18e trad ze in de voetsporen van Elisabeth Jacquet de la Guerre met een première van een opera aan de Academie Royale de Musique in Parijs, als tweede vrouw ooit. Les génies ou Les caractères de l'amour is een opera-ballet met een proloog en 4 actes en bestaat uit aria's, koren en instrumentale stukken, op fraaie wijze uitgevoerd door Camille Delaforge en haar ensemble Il caravaggio en het Choeur de l'Opéra Royal met degelijke solisten. (Peter Simmers)

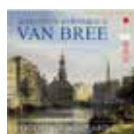
LA MORRA **Music in Golden-Age Florence** **1250-1750**

Het gerenommeerde gezelschap La Morra gaat ditmaal voor de grote greep, door maar liefst vijf (!) eeuwen muziek uit Florence achter elkaar te zetten. Dat begint met laatmiddeleeuwse polyfonie en gaat dan naar renaissance en barok, en volgt een dik boek met dezelfde titel dat vorig jaar verscheen in de Verenigde Staten. In de beschreven periode ontwikkelde Florence zich tot een steenrijke, politiek en cultureel dominante stadstaat, waar de briljantste makers op afkwamen als vliegen op een pot stroop. Muziek was zeker in retrospectief een wat ondergeschoven kindje, we denken eerder aan mensen als Dante of Michelangelo. Hoe onterecht dat is staat nu wel vast. Interessant is ook dat de oudste werken anonieme scheppingen zijn, en dat met het verstrijken van de eeuwen de individuele kunstenaar zich doet gelden. Zo zien we in de late vijftiende eeuw 'onze' Agricola voorbijkomen. Een andere verschuiving is die van louter religieus naar ruimte voor seculier. Dat maakt deze perfect uitgevoerde muzikale reis even boeiend als spannend. (Enno de Witt)

THÉOTIME LANGLOIS DE SWARTE **Antonio Vivaldi - Concerti Per Una Vita**

Feest! Precies een eeuw geleden werd voor het eerst muziek van de Venetiaanse meester Antonio Vivaldi (1678-1741) opgenomen en nu heeft violvirtuoos Théotime Langlois de Swarte met de instrumentalisten van Le Consort ook de laatste nog nooit vastgelegde werken voor zijn rekening genomen, en nog veel meer. De twee schijven zijn bedoeld als een soundtrack bij het leven van de componist, die we vooral kennen vanwege de Vier Jaargetijden, maar veel meer in zijn mars had. We beginnen met een stuk van Giovanni Legrenzi uit Vivaldi's geboortjaar, verderop komt ook nog werk voorbij van tijdgenoot Johann Paul von Westhoff, voor de rest is het één grote Vivaldi-orgie. Briljante muziek, op contemporaine instrumenten op een overweldigende wijze uitgevoerd, zeer afwisselend, van feestelijke fanfares tot aangrijpende vioolconcerten, want Vivaldi kon alles, net als de meesterlijke Langlois de Swarte, die met hoorbaar plezier van top naar top musicceert. Een collectie om heel erg blij van te worden. (Enno de Witt)

UTRECHT STRING QUARTET **Johannes Bernardus Van Bree -** **String Quartets 1 & 2**

De Nederlandse Johannes van Bree leefde van 1801 tot 1857. Naast violist en dirigent was hij ook componist en werd hij in zijn tijd beschouwd als de talentvolste toonkunstenaar in Nederland. Van Bree schreef vele ouvertures, symfonieën, concert- en koorwerken, de opera's Sappho en Le Bandit, strijkkwartetten en pianowerken. Helaas heeft zijn werk, met uitzondering van enkele composities, de tand des tijds maar mondjesmaat doorstaan en is van Bree wat in de vergetelheid geraakt. Onterecht, want zijn muziek onderscheidde zich evident van de grote Duitse en Oostenrijkse invloeden omdat hij grotendeels autodidact was. Dankzij de in 2023 door het Utrecht String Quartet opgenomen String Quartets 1 en 2 horen we van Bree's muziek weer eens in volle glorie. Rijk en vol geïnstrumenteerd, met verrassende harmonieuze wendingen in afwisselend eigenwijs frisse en meeslepende tempi en sferen. (Luc van Gaans)

UITGELICHT

HIROMI – Blue Giant

De Japanse animefilm over een saxofonist die tot de kern van de muziek en het soleren komt, gooide – terecht – enorm hoge ogen op het IFFR van dit jaar. Niet alleen ziet de film er geweldig uit, de muziek (spiritual jazz sessies van 10+ minuten) is ook uitstekend. Eindelijk komt de plaat ook uit buiten Japan.

SAM EVIAN – Plunge

Niet een grote bekende naam die hier wordt uitgelicht, maar eentje die er naar ons idee wel een zou moeten zijn. Sam Evian maakte al drie albums aan schitterende folkpop liedjes, de ene nog liever dan de ander maar allemaal even goedgeschreven en met een mooie 70s retro gloed.

GARY CLARK JR. – Jpeg Raw

De blues-sensatie van een ruim decennia terug is inmiddels een jaartje ouder en is zijn geluid, die altijd al doordrenkt was met wat soul en zelfs wat hiphop, aan uitdiepen. De eerste singles klinken veelbelovend, waarbij de gitaar nog altijd fuzzy en rauw klinkt maar de songs wat ongewoner lijken te zijn gestructureerd. We hebben er zin in!

KHRUANGBIN – A La Sala

Bereid jullie portemonnees er maar op voor: 5 april wordt een ongekend releasedag in de muziek. Een nieuwe Black Keys, Mount Kimbie, Marcus King, Conan Gray en dus deze Khruangbin, allemaal op dezelfde dag. De Texaanse band weet altijd wel te verrassen, dus die staat zeker bovenaan ons verwachtingslijstje!

BINNENKORTBINNEN

15 maart Muna – Saves The World
Library Card – Nothing, Interesting
Tierra Whack – World Wide Whack
Hiromi – Blue Giant
Kacey Musgraves – Deeper Well
Four Tet – Three
21 Savage – American Dream
Justin Timberlake – Everything I Thought It Was
Nina Simone – Nina's Back
Boeckner – Boeckner!
Black Crowes – Happiness Bastards
Charles Lloyd – The Sky Will Still Be There Tomorrow
Joe Henderson – Power To The People

22 maart The Cure – Paris
Sam Evian – Plunge
Tyla – Tyla
Gossip – Real Power
Elbow – Audio Vertigo
Julia Holter – Something In The Room She Moves
Wham! – Make It Big
Jesus And Mary Chain – Glasgow Eyes
Alice Coltrane – The Carnegie Hall Concert
Alice In Chains – Jar Of Flies
Aoife O'Donovan – All my Friends
Rosali – Bite Down
Adrienne Lenker – Bright Future
Gary Clark Jr. – Jpeg Raw
Toverberg – Rusteloze Materie
Sylvaine – Eg Er Framand
Waxahatchee – Tigers Blood

29 maart Courting – New Last Name
Serpentwithfeet – Grip
Nico – Desertshore
Bettye Swann – Bettye Swann
Ride – Interplay
Gentle Giant – The Missing Piece
Sheryl Crowe – Evolution
Gglum – The Garden Dream
De Beren Gieren – What Eludes Us

5 april Black Keys – Ohio Players
Mount Kimbie – The Sunset Violent
Khruangbin – A La Sala
Sinkane – We Belong
Marcus King – Mood Swings
Palace – Ultrasound
Conan Gray – Found Heaven
Mount Kimbie – The Sunset Violent
X Ambassadors - Townie

BESTEL NU IN EEN VAN ONZE WEBWINKELS

**NO
RISK
DISC**

JACOB COLLIER
DJESSE VOL. 4

**GRAND
CRU**

KIM GORDON
THE COLLECTIVE

GRANDDADDY
Blu Wav

**LUISTER
TRIPS**

IDLES
Tangk

MEIS
Zwart-Wit

MGMT
Loss of Life

BOLIS PUPUL
Letter to Yu

NADINE SHAH
Filthy Underneath

FAYE WEBSTER
Underdressed at the
Symphony

THE SMILE
Wall of Eyes

MOOR MOTHER
The Great Bailout

BOLIS PUPUL
Letter To YU

Pixies Bossanova Exclusieve Tour Editie
Alleen bij onze winkels

▶▶ 20/21/22 maart

3 uitverkochte shows in Paradiso
De Pixies spelen integraal Bossanova

verkoop €26,99

release 20 maart

nu voor te noteren